

ES PEDRIS LLARG

Núm. 22
TRIMESTRAL
desembre
1992

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR / ESCLANYÀ

EDITORIAL

La cooperativa econòmica

Després de més de cent anys d'història, la Cooperativa tanca.

Aquella institució tan sentida com a seva per molts begurencs tancarà les seves portes a partir del dia 1 de gener de l'any vinent.

Sap greu quan una cosa s'acaba, i més quan hi ha un munt de records que aniran desapareixent en el temps fins a oblidar-se del tot.

Perquè perduri la memòria d'aquesta institució, la seva Junta va acordar de retornar al poble allò que ja era del poble i dedicar l'espai que ocupava a la construcció d'un centre de dia i casal dels avis que es farà sota la iniciativa de l'Ajuntament.

Des d'aquestes planes, vull agrair sincerament el gest de la donació, malgrat que onerosa i amb condicions, que en tot cas haurà d'ésser aprovada i ratificada pel Ple de l'Ajuntament. Tant les condicions de la Junta de Govern de la Cooperativa com la posició de l'Ajuntament en relació a les esmentades condicions s'especifica en les pàgines interiors de la revista que teniu a les mans.

Agafem el compromís de fer-hi un centre de dia en la major brevetat de temps possible i desitgem que aquesta donació, previ pagament dels 6 milions de pessetes, sigui feta amb tota claredat.

Els socis s'ho mereixen i el poble ho exigeix.

Esperem poder presentar ben aviat el projecte de construcció i veure feta realitat una il·lusió que molta gent gran de Begur somia: aquest centre de dia que permetrà garantir una certa qualitat de vida i l'atenció de les persones grans dins mateix del seu poble, sense necessitat de sortir fora com fins ara o de passar-ho malament a casa, per por de marxar a una institució fora del seu entorn més proper o, senzillament, per falta de mitjans econòmics.

En aquestes festes de Nadal, aprofito per desitjar-vos molta pau i alegria i un Bon Any 1993.

L'ALCALDE
Carles Alsina i Carrera

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 22
TRIMESTRAL
Desembre 1992

* * *

Edita:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal

Imprimeix:

Impremta Palé, S.A.L.
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

GI 802-1987

* * *

Els conceptes i opinions sostinguts en els articles signats que apareixen a **ES PEDRÍS LLARG** no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta revista.

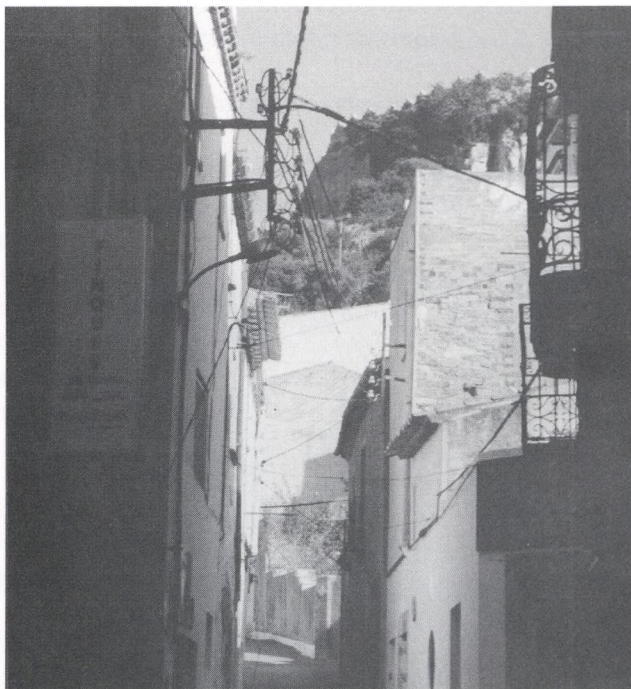
Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció.

Treballs de separació de la riera i el camí de Ronda de Cap Rubí, realitzats conjuntament amb la comunitat de propietaris Es cau.

Desguàs del Rabal. Construcció del desguàs del carrer Rabal a la carretera circumval·lació. El servei arriba fins al carrer Carmen.

Eliminació de cables. S'inicia l'eliminació dels cables elèctrics aèris al carrer Pi i Ralló.

L'Assistència Social a Begur

El Parlament de Catalunya mitjançant la Llei 26/01/1985 va establir l'objectiu de garantir a tota la població de Catalunya el dret a disposar d'un sistema de serveis socials de responsabilitat pública, dels quals hauran de ser xarxa bàsica els del Nivell d'Atenció Primària.

La Comissió de Govern de l'Ajuntament de Begur, el 19 d'abril de 1988, s'adheria al Servei d'Atenció Primària del Sector 4 de la subcomarca del Baix Empordà format també per Palafrugell, Mont-ras, Regencós i Torrent. Palafrugell, població cap del Sector, quedava facultada per a la contractació del personal i per a la sol·licitud de subvenció de manteniment del servei que convocava l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials (ICASS).

Aquest servei desenvoluparia les següents tasques:

a) Recepció i anàlisi de les demandes que arribin al servei.

b) Informació, orientació i assessorament a individus, famílies i grups.

c) Intervenció social: tractament/ suport a individus, famílies i grups.

d) Detecció de persones i grups d'alt risc.

e) Coordinació i mobilització de recursos amb relació i per al benefici d'individus, famílies i grups.

f) Derivació a Serveis Socials especialitzats i seguiment indirecte.

g) Animació, promoció i desenvolupament comunitaris.

h) Coordinació de Serveis.

i) Gestió de programes i serveis, especialment d'atenció domiciliària.

j) Col·laboració en la planificació i en la programació dels serveis socials.

k) Recollida i anàlisi de dades amb la finalitat de col·laborar amb la reprogramació.

L'Ajuntament de Begur aporta al

voltant de 300.000 pessetes anuals que corresponen al 12,72% del sou d'una de les assistents socials, segons un barem fet atenent al nombre d'habitants. Quan l'assistent social es desplaça a Begur, l'Ajuntament corre a càrrec de les dietes que aquell desplaçament suposa.

El desembre de 1992 aquest Servei d'Atenció Primària del Sector 4, al qual pertany Begur, es realitza a la seu de la població cap del Sector, Palafrugell, al carrer Progrés, núm. 7, on hi treballen tres assistents socials: una d'atenció a la infància, una altra d'atenció directa i l'altra com a coordinadora de l'àrea.

Els dies de visita són dimarts i divendres de 9 a 13 h, en hores concertades.

Des de l'Ajuntament de Begur i a través de la regidoria de Serveis Socials s'ha facilitat l'accés dels begurencs al servei sempre que ha calgut. A mitjan novembre del present any 1992, el nombre de visites realitzades a usuaris de Begur era de trenta-vuit.

CALENDARI DEL CONTRIBUENT PER A L'EXERCICI DE 1993

CONCEPTE	COBRAMENT	LLOC
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	En període voluntari, de l'1 de febrer al 31 de març	Departament de Recaptació Municipal Edif. Ajuntament, planta baixa. Pl. Església, 1 Begur
Taxes d'escombraries, i cementiris.	En període voluntari, de l'1 d'abril al 30 de maig	
Impost sobre béns immobles	En període voluntari, de l'1 de juliol al 29 d'agost	
Impost sobre activitats econòmiques	En període voluntari, de l'1 de setembre a 30 de novembre	Diputació de Girona

* El cobrament es farà amb una reducció del 4% en cas que el contribuïent domiciliï el pagament dels deutes tributaris en una entitat bancària i aquests es facin efectius en el termini dels deu dies següents a l'aprovació del padró o de la llista cobratòria per part de la Comissió de Govern.

PERÍODE	HABITATGES	HABITATGES UNIFAMILIARS AÏLLATS	HABITATGES UNIFAMILIARS ADOSSATS	HABITATGES PLURIFAMILIARS EN BLOC	ALTRES	TOTAL
1992	INICIATS	3	2	2	0	7
2n TRIMESTRE	ACABATS	7	7	0	0	14
1992	INICIATS	3	0	0	0	3
3r TRIMESTRE	ACABATS	4	10	2	0	16
1992	INICIATS	19	27	4	0	50
ACUMULAT	ACABATS	13	17	3	0	33

Dades trimestrals sobre habitatge al municipi de Begur (Font: Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona)

Diagnosi de l'estat de les platges a Catalunya, temporada de bany 1992

MUNICIPI: Begur

Les qualificacions atorgades a les platges del seu municipi, un cop finalitzada la temporada de bany, han estat les següents:

PLATJA: El Racó

Qualitat de l'aigua de bany: Bona (B)
Aspecte de l'aigua: Acceptable
Aspecte de la sorra: Bo
Mitjana estrelles: 3,77
Puntuació (sobre 10): 7,54

PLATJA: Sa Riera

Qualitat de l'aigua de bany: Bona (B)
Aspecte de l'aigua: Acceptable
Aspecte de la sorra: Bo
Mitjana estrelles: 3,69
Puntuació (sobre 10): 7,38

PLATJA: Sa Tuna

Qualitat de l'aigua de bany: Bona (B)
Aspecte de l'aigua: Bo
Aspecte de la sorra: Excel·lent
Mitjana estrelles: 3,92
Puntuació (sobre 10): 7,84

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient

El Departament de Medi Ambient atorga aquest Diploma al municipi

de *Begur*

per la qualitat de l'aigua de bany i la sorra a la

Platja de Sa Riera

durant la temporada d'estiu de l'any 1992, d'acord amb les valoracions realitzades per la Junta de Sanejament, per la qual cosa ha obtingut

una mitjana de *7* sobre 10.

El conseller

Novembre de 1992

PLATJA: Aiguablava

Qualitat de l'aigua de bany: Bona (B)
Aspecte de l'aigua: Bo
Aspecte de la sorra: Excel·lent
Mitjana estrelles: 4,08
Puntuació (sobre 10): 8,16

Nota: Les dades setmanals de les anàlisis microbiològiques efectuades a l'aigua de bany, i també de l'aspecte de l'aigua i de la sorra, varen ser lliurades durant l'estiu.

Calendari 1993

El calendari que edita tradicionalment per aquestes dates l'Ajuntament de Begur està dedicat, en la present edició, a recollir somerament la història del corall de Begur. El tema ha estat tractat amb màxima cura, i atesa la transcendència que ha tingut el corall per a la història del poble, pensem que el calendari d'enguany pot representar un interessant document de consulta i treball.

A diferència d'altres anys, i per procurar pal·liar, en part, el cost de confecció del calendari, aquest any es posarà a la venda, al módic preu de 250 pessetes, als següents punts:

- Oficina d'Informació i Turisme
- Centre Cultural Escoles Velles
- Ajuntament de Begur.
- Llibreria Ribera (Pl. Forgas)
- Tabac i premsa Carreras (galeries Pl. Església)
- Supermercat Català (Esclanyà)

L'increment dels preus de recollida d'escombraries

Els veïns de Begur produïm una mitjana de 7.000 quilograms d'escombraries diàries. Aquesta xifra inclou tots els residents del nostre terme municipal, tant els permanents com els visitants.

Fins el gener d'aquest any, l'ementat volum de deixalles anava a parar en un abocador de Palau-sator. A causa de nombroses denúncies fetes pels veïns, la Direcció General de Medi Ambient va dictar una ordre de clausura i a partir del febrer, les nostres escombraries i les de Pals, la Bisbal, Torrent i Regencós van a un abocador controlat a Hostalets de Pierola (Barcelona).

El cost que això representa per tots aquests municipis és de 3,60 pessetes per quilogram d'escombraries produït.

LA PLANTA DE RECICLATGE

A iniciativa del Consell Comarcal del Baix Empordà, es va presentar un projecte per fer una planta de reciclatge d'escombraries en uns terrenys no massa lluny de Begur.

El projecte presentat va ser posat en dubte perquè no estaven ben estudiats ni el seu cost ni el seu funcionament i la idea va quedar aturada, mentre s'esperava l'arribada de més i millor informació. Arran de l'enrenou, el Consell Comarcal va convocar tots els alcaldes del Baix Empordà en una reunió, a la qual vaig assistir, i d'allà va partir la idea de convocar un concurs per adjudicar la configuració, construcció i explotació d'una planta de tractament de residus.

Acabat el termini, el Consell decidirà quina idea és la millor i quina proposta cal portar a terme, així com buscar el seu finançament.

ELS COSTOS FUTURS

El cos d'aquesta planta girarà a l'entorn dels 900 milions de pessetes i està prevista per al tractament de 100 a 400 tones dia i representarà un cost d'entre 7 i 8 pessetes per quilogram tractat. Com podeu comprovar, això

multiplica per més del doble l'actual cost de portar-les a l'abocador d'Hostalets que és de 3,60 pessetes/kilogram.

ENTRADA EN FUNCIONAMENT I COST FINAL PER A L'USUARI DE LA PLANTA DE TRACTAMENT

El projecte, una vegada enllestit, pot ésser una realitat a partir de 1994, no abans. Tot això suposant que hi hagi finançament suficient per pagar els 900 milions que valdria i que es trobés el lloc per poder fer-la. A partir de llavors, els usuaris, és a dir, tots els que fem escombraries, hauríem de pagar les 7,50 pessetes aproximadament que valdria fer-la funcionar. El rebut d'escombraries tindrà novament una forta pujada.

SUBVENCIONS I AJUDES

Aquestes xifres donen per descomptat un finançament de la planta de tractament a càrrec de la Generalitat o

del Consell Comarcal, sense intervenció dels ajuntaments. Quant al cost de funcionament, hauria de ser subvencionat per la Conselleria de Medi Ambient fins a arribar al que estem pagant ara per utilitzar un abocador controlat.

Sigui com sigui i pagui qui pagui, el problema és important, i cal que tots en siguem conscients. Actualment qui fa residus o contamina ha de fer-los desaparèixer i els costos que això comporta són més elevats que si llencessin les deixalles en qualsevol lloc com era costum fins ara. La qualitat de vida i el respecte pel medi ambient són cada vegada més necessaris i ens han de fer entendre que cal evitar una contaminació i una degradació del medi i que per fer això, desgraciadament, sempre ha d'acabar pagant algú.

CARLES ALSINA
Alcalde

Una política turística a Begur

En moments de crisi econòmica com els que estem vivint s'acostuma a revisar el funcionament de la societat per tal de cercar les causes d'aquesta crisi i, a poder ser, trobar-ne els culpables.

A Begur ens interessa parlar del turisme perquè és la font principalíssima de la nostra economia. Les primeres veus que s'han aixecat han estat per culpabilitzar l'Equip de Govern Municipal dels mals presents i dels que s'intueixen futurs dins el camp del turisme a la nostra vila.

Durant el temps de les vaques grasses i en bona part de la dictadura franquista es va hipotecar una part important del territori municipal i ara alguns dels qui s'hi van enriquir gosen reclamar que sigui l'Ajuntament, és a dir, tot els contribuents, qui es faci càrrec del seu manteniment i acabament infraestructural en molts casos. Estem parlant d'aquestes urbanitzacions sense voreres, amb fanals destrossats, amb el paviment de la calçada esparracat...

Correm el perill de tenir aviat una part del territori convertit en un paisatge fantasmagòric: asfalt, ciment, i herbes que es fiquen pertot. Un paisatge de "Far-West" amb un toc de tramuntana.

¿Estem donant una bona imatge, com s'estila dir ara, quan un hipotètic turista lloga una casa en una de les nostres urbanitzacions i es troba amb aquest panorama que acabem d'apuntar?

¿No són les agències de la propietat immobiliària, els propietaris i els propietaris de parcel·les els primers que haurien de reaccionar per tal de cercar les solucions a aquesta situació?

Des de l'ajuntament i per reforçar la vocació turística de Begur, s'ha treballat i s'està treballant en diferents vessants:

1. Hi ha una política turística que es va aplicar, quant a l'ocupació que l'home fa del territori, en un pla general d'ordenació modèlic, que assegura una harmonia entre zones urbanitzables i no urbanitzables i preserva unes vastes zones de bosc salvatge que ens assegurin aquesta riquesa de paisatge, reclam important per al nostre turisme. Aquest

mateix Pla General d'Ordenació dona ubicació a un port esportiu i a un camp de golf, per considerar-se ofertes de progrés en un poble que té en el turisme el seu motor econòmic.

2. També es va tenir clar, des del mateix 1987, que calia disposar d'una oficina de turisme oberta tot l'any per tal que qualsevol interessat pel nostre municipi trobés una finestra oberta al món. Hotels, immobiliàries, agències de viatges; particulars d'aquí i d'arreu del país, d'Espanya i del món hi han trobat informació, consells i tota mena de documentació del nostre poble i entorns més propers.

3. El nou dipòsit d'aigua a Son Ric i la subsegüent estació de bombeig a Regencós aportaren la seguretat de l'aigua a totes les llars sense cap perill de restriccions a l'època punta de l'estiu. Un bon puntal de la nostra infraestructura turística.

4. El pàrquing de l'avinguda Onze de setembre, al cor mateix del poble, suposa també una aportació amb visió de futur al nostre tarannà turístic. No està gaire lluny el temps en què els carrers més centrals i principals de Begur hauran de quedar lliures de cotxes perquè els ciutadans puguin gaudir del passeig, de les compres i de l'esbarjo en un marc tranquil, relaxant, propens a la conversa i a deixar morir el temps sense més.

5. El mas d'en Pinc-Carmen Amaya convertit en un Centre d'Estudis del Mar gestionat per l'Associació Nereo, autoanomenada "preservadora del medi ambient", també tendeix a convertir-se en una auspiciadora de turisme i de respecte i conscienciació de tots plegats envers la preservació del nostre paisatge terrestre i marítim. El treball rigorós i responsable dels directius de Nereo estan donant uns resultats esplèndids, que només un desconeixement, per manca d'informació que existeix, ha permès a alguns parlar d'abandonament del Mas i de falta de capacitat d'un Ajuntament que en aquest cas concret ha fet una aposta de la qual n'està absolutament convençut, com també n'està el Consell Comarcal del Baix

Empordà, la Diputació de Girona, l'INEM, la Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya i la Caixa de Pensions de Barcelona.

6. En aquests moments s'està tramitant el projecte de remodelació del casc antic de Begur de bracet amb la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat per tal d'adecentar, netejar i urbanitzar una zona vital del nostre poble.

7. El projecte de remodelació de la façana marítima de Sa Riera ha estat aprovat recentment pel Ple de l'Ajuntament i aviat es faran els contactes amb els organismes competents per tal d'aconseguir-ne el finançament.

Contra el temps no hi podem fer res. I tant se val que sigui així. Aquí la temporada és curta si tenim en compte només el temps. Això no és Benidorm. Si la volem allargar haurem de preveure unes ofertes que siguin engrescadores i pensades per al grup social que pot gaudir de vacances en qualsevol època de l'any: la gent jubilada. Aquí, els qui han de fer els primers passos són els empresaris hotelers.

L'Ajuntament en aquest marc clar-obscur que hem pintat ha de fer el paper d'agent polític que vetlla per millorar les condicions que afavoreixen el turisme. Des d'aquesta posició ha d'esperonar els propietaris de parcel·les, els promotors i els agents de la propietat immobiliària perquè intervinguin com a primers interessats en l'atenció a les urbanitzacions; als hotelers, restauradors, botiguers, i vilatans en general, els ha d'escoltar en les seves propostes i vetllar perquè aquestes vagin en el sentit de compartir, corresponsabilitzar i comprometre a tots.

ANTONI BONFILL

La Cooperativa: la fi d'una història

CONDICIONS DE LA DONACIÓ REDACTADES PER LA JUNTA DE GOVERN DE LA COOPERATIVA I LLIURADES PERSONALMENT A L'ALCALDIA EL MES DE NOVEMBRE DE 1992

Objecte: La finca registral 1.589 que és la totalitat de l'edificació i pati posterior de la finca, situada a Begur, avinguda Onze de Setembre, número 3.

Donant: Cooperativa Econòmica Begurense.

Donatari: L'Ajuntament de Begur.

Destí: La finca esmentada serà destinada exclusivament a finalitats socials, assistencials i culturals.

S'estableix que les finalitats no s'exclouin entre si, han d'ésser compatibles, si bé, tindrà, com a destí primordial, el d'ésser una llar per a la tercera edat.

Termini: L'Ajuntament de Begur es farà càrrec de portar a terme el projecte i l'execució de les obres precises per adaptar la finca al seu destí predeterminat. Obres que seran executades abans de dos/tres anys.

El projecte serà "consensuat" amb el Consell Rector de la societat donant, que només podrà intervenir amb criteris de funcionalitat del disseny de les instal·lacions i amb la finalitat que es respecti l'objectiu condicionat.

El donatari donarà trasllat del projecte al Consell Rector, en la persona del seu president o del secretari, perquè en el termini de 21 dies hàbils pugui fer les seves esmenes, transcorregut aquest termini, de no haver-les presentat per escrit a l'Ajuntament, s'entendrà aprovat. En cas d'esmenes, l'alcalde convocarà el Consell Rector en els propers deu dies de la seva presentació, a l'objecte de "consensuar-les" i en farà acta el secretari del Consistori, de l'acord, que de tota manera haurà d'ésser pres durant els 21 dies següents a la data de la presentació de les esmenes.

Clàusula de reversió: Arribat el cas que l'Ajuntament no compleixi l'execució de la totalitat del projecte, en el termini

establert, tot el patrimoni integrat per la finca solar, i també les millores, *revertiran* en plena propietat a la Cooperativa Econòmica Begurense.

Per portar a terme la reversió serà necessari i suficient una certificació d'un arquitecte que, assistit d'un notari i d'un membre del Consell Rector, es constitueixin a l'obra i constatin, tècnicament i fefaentment que l'immoble no està acabat segons el projecte i que les seves instal·lacions (electricitat, aigua, seguretat) no reuneixen les característiques exigides per la normativa dels departaments de la Generalitat d'Indústria, serveis, bombers, etc.

De constatar-se que no es compleixen algunes de les característiques esmentades, aquesta acta notarial serà suficient perquè el registrador de la propietat inscriuï a favor de la Cooperativa Econòmica Begurense la plena propietat de la finca.

CONTRAPRESTACIÓ ECONÒMICA

En l'acta de la signatura de l'escriptura de donació, l'Ajuntament de Begur lliurarà a la Cooperativa Econòmica Begurense la quantitat de 4 milions de pessetes en efectiu metàl·lic o xec a favor d'aquesta cooperativa.

CONTRAPRESTACIÓ LABORAL

L'Ajuntament de Begur es compromet i obliga, en el termini màxim de dos anys, a contractar per temps indefinit l'actual empleada de la Cooperativa Lucía Garrido, o pagar-li la quantitat de 2 milions de pessetes, a elecció de la Sra. Garrido, un cop feta l'oferta de treball, la qual haurà de comunicar la decisió en el termini de 15 dies després de rebre l'oferta de treball.

FUTUR FUNCIONAMENT DE LA LLAR DE LA TERCERA EDAT

Si la futura llar per a la tercera edat té un òrgan de govern tipus fundació, associació, junta rectora, constituïdes per veïns de Begur, durant els primers

10 anys en formaran part un dels actuals membres del Consell Rector de la Cooperativa, senyors: Josep Agudo Santos, Carles Arnau Ferrer, Trinitat Neras Plaja, Lluís Miró Plaja, Josep Aparicio Gual, Joan Cuadrado Guardiola, Lluís Domènech Montserrat, Ramon Ullastres i Dolores Martínez Ralló, designats per la mateixa Junta.

LA POSICIÓ DE L'AJUNTAMENT

En relació amb la proposta formulada per la Cooperativa Econòmica Begurense per tal de fer donació de la finca registral 1.589 a l'Ajuntament per destinar-la a fins socials, assistencials i culturals i de conformitat amb l'informe emès pel lletrat assessor cal que aporteu, tan aviat com sigui possible la documentació que a continuació es detalla per tal de poder emetre el pertinent dictamen jurídic:

a) Estatuts vigents del Centre, degudament diligenciats i inscrits en el corresponent Registre.

b) Certificació registral acreditant que la finca està lliure de qualsevol classe de càrregues o gravamen.

c) Nomenaments de vocals inscrits en el Registre de Cooperatives.

d) Balanç actualitzat de la Cooperativa.

e) Proposta de liquidació de la Societat. Atentament.

CARLES ALSINA i CARRERA
Begur, 4 de novembre de 1992

El Casal: una experiència gratificant

Fa fred, l'estiu queda ja, una mica lluny, però us faré una breu pinzellada del que ha estat el casal 92.

Amb un moviment de cent-dos nens durant els mesos de juliol i agost, hem intentat, tot l'equip del casal, portar a terme diferents activitats per aconseguir uns objectius que ens havíem establert al començament. Això no ha estat fàcil, però si més no, hem lluitat per una acceptació mútua i de respecte.

El casal ha ofert activitats opcionals:

- Curset de natació.
- Curset d'optimist.
- Curset d'anglès.

- Conjuntament amb la parròquia de Pals es van organitzar, campaments i colònies.

Les activitats incloses en l'horari del casal eren diverses. Es van fer quatre

grups, d'acord amb l'edat dels nens. Cada grup tenia un monitor i un pre-monitor, tots ells amb ganes que els nens s'ho passessin bé. Amb l'experiència d'un estiu més, procurarem treballar per millorar el pròxim casal.

Els nens han anat a la platja i a la piscina, hem fet servir el pavelló, hem anat un cop al mes al cine, ens hem desplaçat a Palafrugell, hem fet jocs, excursions (amb bicicleta els més grans, els més petits a peu), tallers, ràdio, hem visitat l'exposició de Fotografia Submarina a Carmen Amaya, l'exposició de quadres a les escoles velles... Va venir un grup d'animació: "Mistic Fals" i l'últim dia, i per finalitzar, hi havia una xocolatada.

Això i altres coses, però ressaltem, sobretot, l'aire de cooperació i amistat per part de tot l'equip.

A.A.C.

Concurs de pintura

Organitzat pel Centre Cultural Escoles Velles, sota el patrocini de l'Ajuntament de Begur, enguany es va celebrar la 7a edició del concurs d'arts plàstiques "Begur un tema per a artistes". La participació fou molt nombrosa: es presentaren més de cinquanta obres, la majoria d'una remarcable qualitat, que foren exposades de l'11 al 21 de setembre al Centre Cultural Escoles Velles.

El jurat estava constituït per Rosa Gil -crític d'art-, Pilar Perdices -professora d'art-, Francesc Carbonell -pintor-, Josep Molins -galerista-, Thomas Gratz -pintor- i Óscar Rodríguez -marxant d'art.

Les obres guanyadores foren les següents:

1r premi: RUBENS TOSI.
Obra: "Des del Castell"

2n premi: PEPA MACH.

Obra: "Begur, dia i nit"

3r premi: MANEL BOSCH.

Obra: "Begur"

Mencions honorífiques:
GILBERT FRIGOLA.

Obra: "Un clàssic de Begur"
ERNEST DESCALS.

Obra: "Panoràmica de Begur"
MANEL DOBLAS.

Obra: "Interior de Begur"

Conferència de Josep M. Terricabras

En commemoració de la Diada Nacional de l'Onze de Setembre, el filòsof i director de la Càtedra Ferrater i Mora de Girona, Josep M. Terricabras, va pronunciar una conferència, en el Centre Cultural Escoles Velles, sota el títol de "Reflexions sobre la cultura catalana".

Begur: Municipi pilot en la preservació del medi

L'Associació Nereo, entitat sense afany de lucre, i de participació assembleària, des de la ubicació del Centre d'Estudis del Mar de Begur al mas d'en Pinc, ha fet progressar la situació medioambiental del municipi fins aconseguir que Begur sigui un punt de referència en el conjunt de tasques de preservació i coneixement del Medi Natural que s'estan desenvolupant arreu de Catalunya.

El gran volum d'activitats realitzades durant aquest any, es va iniciar amb l'oferta, per a tots els habitants del municipi i de la comarca, d'un seguit d'*accions formatives* emmarcades a mig camí entre la formació ocupacional, que han permès preparar tècnics per treballar en el camp del Medi Ambient i l'educació ambiental, i que acosten, a uns col·lectius en concret, com és el de pescadors, un coneixement més profund de l'impacte que genera la seva activitat i de com es pot evitar.

Aquests cursos han millorat la qualificació de més de cinquanta alumnes, del municipi o de la comarca, que han assistit *durant més de sis mesos*, al mas d'en Pinc, a les activitats teòriques i pràctiques, fonamentades en temàtiques de recursos pesquers de la mar catalana, contaminació, ecologia bàsica i altres mòduls i tallers d'educació ambiental.

Paral·lelament a aquesta activitat es va realitzar, amb la Fundació "la Caixa" Museu de la Ciència, l'estudi per a la implantació d'un espai marí protegit a la Costa Brava, que permetrà realitzar una prova pilot de recuperació de la Mediterrània. Aquest projecte ha estat definit al municipi de Begur i s'anomena *Biotop de Ses Negres*, i serà extensament presentat a tota la població a l'inici de l'any 1993.

Durant tot el mes d'agost i part del setembre, el mas d'en Pinc va estar obert durant sis dies a la setmana, presentant l'*exposició de Fotografia Submarina* i la primera fase de presentació del projecte de Biotop de Ses Negres que, juntament amb projeccions periòdiques de vídeos de natura, van poder ser visitades per més de vuit-

centes persones, entre les quals hi trobem des de veïns del municipi fins a visitants d'arreu de Catalunya i d'Espanya, passant pels alumnes de les escoles i visitants estrangers.

Posteriorment es van organitzar les *III Jornades sobre Medi Ambient i Ecologia* que, sota el lema "la gestió dels recursos naturals", i amb la presència de destacats ponents.

Aquestes Jornades van ser especialment obertes a tota la població de Begur en general, en incloure com una sessió de cinema al carrer i la projecció de dos àudio-visuals amb imatges marines a la qual va assistir una bona representació de la població begurenca.

De l'èxit d'aquestes III Jornades, se'n van fer ressò tots els mitjans de comunicació, amb l'emissió d'imatges al telenotícies de TV3 i l'aparició de notícies a la premsa, tant regional com nacional, que van col·laborar a la *difusió de Begur com a municipi de qualitat ambiental*.

Des del mes d'octubre i fins a l'abril de l'any 1993, s'han organitzat tres cursos més de *formació ocupacional*, per a col·lectius d'aturats del municipi i de la comarca, amb l'assistència de més de *seixanta alumnes*, i la realització d'activitats durant tota la setmana al mas d'en Pinc.

No podem oblidar l'organització, durant el mes d'octubre, del *I Congrés Nacional de Rèptils Marins*, amb el qual es va contribuir, davant d'un auditori heterogeni d'unes cent persones, al coneixement més profund de la problemàtica de la desaparició de les tortugues marines i es van proposar solucions que s'implementaran, progressivament, a tota la costa espanyola.

Fruit de tota aquesta activitat, s'ha dotat d'un major i millor equipament el Centre d'Estudis del Mar, amb inversions per a l'establiment de *dos laboratoris* on realitzar les tasques de recerca i seguiment de projectes i el condicionament de dues sales on properament tots els veïns de Begur i tots els visitants podran gaudir de la visió dels *aquaris en els quals es motraran diferents espècies marines de la Mediterrània*.

I encara podem anunciar altres projectes que ja es troben en fase d'execució i que, probablement, es podran explicar amb més detall quan estiguin acabats com són:

– *L'estudi ecològic de les muntanyes de Begur*, emmarcades dins del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), que fa que sigui un municipi pioner en la realització d'aquests treballs tan necessaris per a la preservació del nostre entorn. D'aquest estudi se n'extraurà un llibre que difondrà els senders que es poden seguir en aquest terreny, i propiciarà un major coneixement de la natura que ens envolta.

– La instal·lació d'una central de *control atmosfèric* i meteorològic, que donarà difusió nacional a les dades d'aquest tipus que es recullin diàriament.

– L'establiment del *Parc de l'Arboretum*, en els terrenys adjacents al mas d'en Pinc, que és un espai d'esbarjo i de reconeixement de la flora autòctona per a petits i grans.

Amb tota aquesta activitat, l'Associació Nereo està col·laborant fortament perquè Begur esdevingui un municipi pilot en les tasques de recuperació i de preservació del Medi Natural, i és ja un punt de referència per a científics i observadors, alhora que contribueix a la millora de la cultura ambiental dels ciutadans i propicia un nou motiu pel qual el *turisme de qualitat* s'acosta a Begur, oferint-li espais naturals i activitats culturals paral·leles.

És en aquesta línia en què continuaran els treballs i tots vosaltres esteu convidats a col·laborar-hi, ja que *la protecció de la nostra estimada Terra és una tasca urgent i que requereix l'ajut de tots*.

ASSOCIACIÓ NEREO

BEMUSESA

La Societat Municipal

BEMUSESA és una empresa municipal creada exclusivament per donar serveis al municipi, sense ànim de lucre.

El motiu principal que va impulsar l'Ajuntament a crear-la va ser la gestió i promoció de la construcció d'habitatges de protecció oficial, per atendre les necessitats derivades de l'execució dels plans urbanístics i de renovació urbana. Posteriorment, els objectius primordials foren:

– Cobrir faltes d'actuació d'altres administracions.

– Donar un servei de manteniment més econòmic i àgil de totes les propietats municipals i de la via pública.

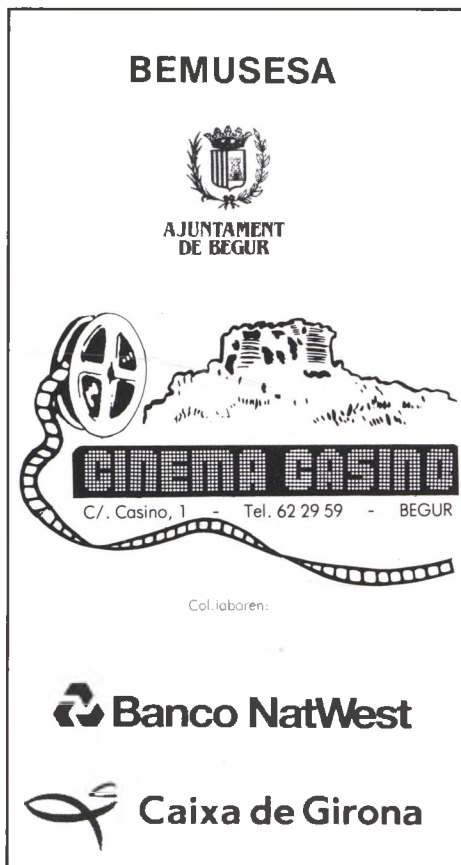
Es va haver de reflexionar molta l'hora d'enfocar-ho, perquè no és corrent que ajuntaments petits com el nostre tinguin empreses municipals de serveis. Una cop triat el model, es va començar a crear l'organigrama intern i de funcionament. Sempre dins de la senzillesa i d'acord amb les dimensions de Begur, va anar adquirint més riquesa i amplitud en les seves activitats. Tant és així que, l'1 de gener de 1991, es traspasa el personal laboral de manteniment, conservació i neteja de la via pública i dels edificis municipals i, just un any després, s'incorporen els serveis culturals municipals i el cinema. Nou mesos més tard, s'agreguen els treballs d'administració del menjador escolar.

Actualment aquesta empresa disposa d'un equip de treball de trenta-quatre persones que realitza diferents serveis, que es detallen posteriorment.

Com totes les empreses municipals, el cent per cent del capital de creació ha estat desemborsat per l'Ajuntament, i la Junta General correspon exactament a la composició del Ple de l'Ajuntament; l'alcalde n'és el president i els deus regidors són els vocals.

Pertoca al president:

– Formular balanç amb el compte de pèrdues i guanys i presentar-lo a la Junta General.

– Convocar i presidir les reunions de la Junta General i del Consell d'Administració, firmar les ordres del dia dels assumptes a tractar i executar els acords.

– Formular conjuntament amb el director-gerent els projectes generals d'actuació de la societat, per sotmetre'ls a l'aprovació del Consell i de la Junta General.

ÒRGANS DE GOVERN

Els òrgans de govern de l'empresa són la Junta General, el Consell d'Administració format per cinc regidors i quatre membres del poble, i el director-gerent que desenvolupa les funcions de Direcció Tècnica i Administrativa.

COMPOSICIÓ OFICINA

L'administració i les gestions se centralitzen a l'oficina situada a l'edifici de

l'Ajuntament. Està composta per tres persones: el director-gerent, Sr. Francisco Cobos; la secretària, Sra. Isabel Bruguera, i l'animadora cultural, Sra. Elisabet Arnau. Els dos primers són funcionaris de l'Ajuntament, adscrits a l'empresa municipal en comissió de serveis.

Les funcions pròpies del director-gerent, a títol enunciatiu, són les següents:

a) Determinar l'estructura organitzativa de l'empresa ocupant-se de la direcció tècnica administrativa i del personal.

b) Determinar els plans generals d'actuació, financers, materials i humans conjuntament amb el president, i també els mitjans a utilitzar per aconseguir els objectius socials.

c) Establir les normes administratives de l'empresa i organitzar les activitats.

d) Desenvolupar les funcions jurídiques, incloses les de representació que se li atorguin en l'acord del seu nomenament i en contracte de mandat o arrendament de serveis o poders conseqüents.

e) Dirigir i inspeccionar els serveis. Exercir la direcció immediata del personal.

f) Vetllar pel manteniment del patrimoni de l'empresa.

g) Assistir tècnicament el president, la Junta General i el Consell d'Administració.

h) Redactar una memòria anual, en finalitzar cada exercici, en la qual s'exposi l'actuació realitzada i els suggeriments que cregui oportuns.

i) Organitzar i dirigir la difusió i expansió dels serveis de la Societat en l'àmbit comarcal.

j) Formular l'avantprojecte de la plantilla del personal.

Les funcions pròpies de la secretària són:

a) Actuar com a tal en la Junta General i en el Consell d'Administració.

b) Ser la secretària del seu president.

c) Preparar la relació, amb els antecedents que li proporcionï el director-gerent i altres que obtingui dels assumptes que hagin de servir al president per formar l'ordre del dia en cada convocatòria i encarregar-se que aquesta es reparteixi als membres de l'entitat.

d) Concórrer com a secretari a les reunions del Consell d'Administració i de la Junta General i fer les corresponents actes.

e) Certificar totes les actes o resolucions escrites de la presidència i dels òrgans de l'entitat, i també dels seus llibres i documents.

f) Comunicar als diversos caps i personal corresponent els acords i resolucions que els afectin.

g) Custodiar i conservar l'arxiu.

h) Confeccionar l'inventari del patrimoni de la societat, posar-lo en marxa i tenir cura de la seva modificació.

i) Assistir i informar el president en les seves funcions, el director-gerent, el Consell d'Administració i la Junta General.

j) La resta de funcions pròpies del càrrec, com fer la comptabilitat, tresoreria, correspondència, supervisió de facturació i compres, tràmits del personal, control de despeses i costos, etc.

Les funcions pròpies de l'animadora cultural són:

a) Programació del cinema municipal, tant d'estiu com d'hivern.

b) Col·laboració amb les regidories de Cultura i Festes, establint contactes amb grups d'animació, musicals... i coordinació amb les empreses proveïdores.

c) Col·laboració amb la regidoria de Turisme, en la confecció de l'agenda d'activitats que es realitzen durant l'estiu: exposicions, festes, conferències, fires, mercats, horaris, excursions, concerts, teatre...

d) Control i gestió de les activitats d'educació a la Llar d'Infants municipal i dinamització al Casal i Casalet d'Estiu.

e) Gestions i administració ordinària de l'empresa.

OBJECTIUS

Els objectius d'aquesta empresa són diversos:

– La gestió i promoció de construcció d'habitatges de protecció oficial, per atendre les necessitats del municipi.

– L'execució de les actuacions que es requereixen per a la conservació, rehabilitació, potenciació i promoció del patrimoni històric i artístic local.

– Servei de manteniment i conservació de la via pública, enllumenat i zones enjardinades.

– Servei de neteja viària i recollida de papereres.

– Servei de neteja, manteniment i conservació dels edificis municipals.

– Primer cicle d'ensenyament educatiu de coordinació i aprenentatge per a infants fins a tres anys.

– Promoció d'activitats de lleure, combinant cursets amb esports, manualitats i idiomes.

– Fomentar el temps de lectura i consulta de llibres i donar dades complementàries als treballs escolars.

– Promoció d'activitats de tipus intel·lectual com exposicions de dibuix i pintura, conferències o xerrades de temàtica actual...

– Projectió de pel·lícules a l'aire lliure durant l'estiu i programació de films per a públic adult, juvenil i infantil.

– Distribució dels horaris de les matèries que es fan a l'edifici del Casino.

– Supervisió del servei de recollida d'escombraries, abocadors i control dels contenidors.

– Supervisió del servei de neteja de platges, papereres i instal·lacions d'estiu.

– Atendre tot tipus de reclamacions relacionades amb els apartats anteriors i amb temes urbanístics i fer els informes corresponents.

– A més donar suport a les regidories de Cultura, Festes i Turisme.

– I per últim l'objectiu més recent, que consisteix en l'administració del menjador escolar, que s'acaba d'estrenar aquest curs.

Com es pot observar, les finalitats d'aquesta empresa són del tot variades

i essencials. Per portar-les a terme disposem d'un equip de persones que estan distribuïdes de la forma següent:

BRIGADA DE MANTENIMENT DE LA VIA PÚBLICA

Està integrada per José Vázquez, Pedro Osuna, Pedro Ma. Molina, José Moner, Ramon Ullastres, José Esteban i Antonio Romero.

La seva finalitat és mantenir i conservar la via pública. Fan una feina plural: reposar asfalt, arreglar el sanejament, reparacions als edificis municipals, obres de millora a la via pública, muntatge i desmuntatge de les festes, neteja esporàdica de deixalles a les cunetes i camins forestals...

BRIGADA DE MANTENIMENT ENLLUMENAT

Està integrada per Juan Manuel Hernández i Enrique Lozano.

La seva finalitat és mantenir i conservar l'enllumenat públic: reparació de fanals, canvi sistema elèctric, feines de lampisteria, suport-manteniment edificis municipals i ampliació de les noves instal·lacions.

BRIGADA MANTENIMENT ZONES ENJARDINADES

Està integrada per Lluís Vergonyós i Josep Mayola.

La seva finalitat és el manteniment de les zones enjardinades: neteja, poda, plantació i regatge d'arbres i plantes.

MANTENIMENT ABOCADOR

El manteniment de l'abocador el porta a terme en Cristóbal Osuna.

La seva finalitat és triar els cartrons, runes, herbes i abocaments de residus industrials. També s'encarrega de netejar herbes de les voreres i carrers.

BRIGADA NETEJA VIÀRIA

Està integrada per Hassan Merroun i Antonio Castro.

La seva finalitat és escombrar els carrers i la neteja de les papereres.

OBRES REALITZADES

Realment és una tasca molt important. Preneu com a exemple les obres fetes durant aquest any, llevat de les petites coses que es resolen diàriament, però que volen temps i dedicació.

- Construcció de la nau industrial municipal.
- Mur de la riera d'Esclanyà (can Codina-can Just).
- Desguàs del carrer del Mar.
- Carrer del Terme i mur de la carretera a Palafrugell.
- Desguàs de l'aparcament fins al mercat.
- Canvi de l'abocador de runes.
- Ventilació de les pistes d'esquai.
- Canvi del sistema de cables en l'enllumenat del carrer les Alzines.
- Enjardinar la zona del carrer Clos i Pujol.
- Instal·lació de l'hidrant del carrer Bonaventura Carreras i boca d'incendis al Casino Cultural.
- Neteja cuneta de Sa Riera.
- Muntatge zona reciclatge a Esclanyà.
- Arranjament de les escales de la platja del Racó.
- Camí de Ronda de cap Rubí.
- Arranjament camí del Pic dels Ocells.

- Sanejament del carrer Raval.
- Riera de Salt Ses Eugues.
- Pintar i netejar els cementiris.

Un altre aspecte molt important que cal destacar de les obres municipals és l'abaratiment dels costos. A més de ser obres ben realitzades, resulten molt més econòmiques a causa de:

- a) Qualsevol industrial aplica al cost de l'obra un 13% en concepte de despeses generals, que nosaltres no tenim.
- b) Els industrials apliquen al cost de l'obra un 6% de benefici industrial, que nosaltres revertim en altres feines.
- c) El descompte que tenen els industrials en l'adquisició de materials i del qual no se'n beneficia el client, queda per al municipi, ja que a nosaltres també se'ns aplica aquest descompte en la compra de material.
- d) Atès que l'empresa municipal té els pagaments al corrent, els proveïdors fan un descompte en l'adquisició de material que oscil·la entre un 10% en material de pavimentació i un 45% en material elèctric.

BRIGADA DE NETEJA D'EDIFICIS MUNICIPALS

Està integrada per Maria García, Vicenta Caparrós, Encarna Huertas, Concepción Bermúdez, Dolores Sánchez i Trinidad Huertas.

- Maria García neteja tot l'edifici de les Escoles Velles, que comprèn recepció, sales d'exposicions, biblioteca, arxiu, Llar d'Infants, Emissora de Ràdio, serveis i zones de pas, i l'Oficina de Turisme.

- Vicenta Caparrós neteja l'edifici de l'ajuntament que comprèn oficines de recepció, recaptació, intervenció, serveis tècnics, secretaria, jutjat, empresa municipal, sala de sessions, alcaldia, dependències de la Policia Municipal, serveis i zones de pas.

- Encarna Huertas neteja part de la planta de dalt de les Escoles Dr. Arruga, que comprèn onze classes, dos serveis, el laboratori i les zones de pas.

- Concepción Bermúdez neteja sis classes, vuit serveis, la biblioteca, els despatxos, el taller, el gimnàs i l'ambulatori mèdic.

- Dolores Sánchez neteja les Escoles d'Esclanyà, que comprenen dues classes, serveis, la biblioteca, el despatx, el menjador i el pati. A més de fer treballs de manteniment, com pintar o arreglar desperfectes.

- Trinidad Huertas, contractada a jornada parcial, és l'encarregada de preparar i netejar el menjador i la cuina escolar.

MONITORS DEL MENJADOR ESCOLAR

Els monitors del menjador escolar són cinc: Lúcia Marín, Maria López, Maria Àngels Boada, Jaume Canet i Lluís Figueras.

La seva finalitat és vigilar els nens que es queden a dinar al menjador escolar i a l'hora del pati fins que comencen les classes a la tarda.

CONSERGE DE L'EDIFICI DEL CASINO CULTURAL

La persona encarregada de la consergeria del Casino Cultural és l'Antònia López.

Les seves finalitats són dues. Per una banda, netejar l'edifici que comprèn la sala de cinema, escenari, vestuaris, serveis, magatzem, sala de la gent gran, sala de reunions, sala de música, sala de treballs manuals, sala de català i informàtica i zones de pas. D'altra banda, organitza i controla els horaris de les

activitats que s'hi porten a terme, i vigila de tenir a punt les diferents sales.

L'encarregada de donar les classes de música és la Sagrario Huertas.

EDIFICI ESCOLES VELLES

L'edifici de les Escoles Velles conté sis grans dependències: consergeria, sales d'exposicions, biblioteca, arxiu, llar d'infants i emissora municipal.

De la consergeria se'n fa càrrec en Martí Geronès.

La seva finalitat és atendre el públic que visita el local i vigilar que les instal·lacions es mantinguin en bones condicions. Netejar el pati perquè cada matí, quan arriben els nens estigui net i ordenat. Recollir la correspondència, repartir la de la Casa de la Vila, repartir tota mena de programes de les activitats que es van realitzant al llarg de l'any, la revista municipal i la programació de cinema. Fer d'acomodador al cinema durant els dies que es projecten pel·lícules.

L'encarregada de la biblioteca és la Rosa Vila.

Les seves finalitats són tres: atendre la biblioteca, fer de professora a l'escola d'adults (alfabetització) i de coordinador de manuals.

A la biblioteca s'aten el públic en totes aquelles consultes que es fan tant per telèfon com personals. S'intenta resoldre

els dubtes dels deures de la mainada. Quan es reben els llibres, es folren, es fan les fitxes, es registren i es posen a les prestatgeries.

En cas d'haver-hi un tema d'interès general, es fan cartells de propaganda i s'envien a les biblioteques més properes. S'il·lustren amb cartells els moments culturals del poble o de les temporades de l'any. A petició de l'escola, cada any visiten la biblioteca i realitzen l'hora del compte.

El mateix seguiment es fa a la biblioteca de l'escola, durant una hora i mitja diària.

La llar d'infants, anomenada "Ses Falugues", és un centre docent d'educació infantil de primer cicle. Té una capacitat màxima de dues unitats i trenta-nou llocs escolars, i es respecta el nombre d'alumnes per unitat establert. El personal docent i tècnic del centre, disposa de les titulacions acadèmiques requerides en la normativa vigent per als centres d'educació infantil.

La directora d'aquest centre és la Victòria Cabratosa.

El grup d'infants d'1-2 anys tenen com a professora tutora l'Emília García. El grup d'infants de 2-3 anys tenen com a professora tutora la Victòria Cabratosa, i com a professora auxiliar l'Elena Pujol.

El servei d'horari complementari es porta a terme independentment del servei educatiu, amb una ampliació

d'horari de 12.15 a 1.15. El seu cost és abonat íntegrament per les famílies que en fan ús. Tenen com a monitora la Isabel Bohé.

L'arxiu municipal i l'emissora de ràdio estan dirigits per persones que no formen part de BEMUSESA.

CINEMA

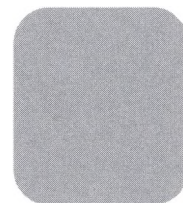
Una nova iniciativa que s'ha pres en el camp cultural, després de l'èxit assolit pel Cinema al Carrer, és la projecció de cinema per a adults periòdicament a les magnífiques instal·lacions del Casino. Cada dissabte a la nit es fa cinema per a joves i adults amb pel·lícules d'actualitat, que s'estan emetent a les ciutats més importants. Els diumenges a la tarda, com ja és tradicional, són per al públic infantil.

La sala equipada amb so estèreo, climatitzada, amb servei de bar i aparcament gratuït a 50 metres, reuneix tots els requisits per gaudir d'una còmoda i agradable vetllada.

L'equip de cinema està format pel projectista, Ernest Sais, la taquillera, Isabel Bohé, i l'acomodador, Martí Geronès.

Aquest ha estat un petit resum de la labor que l'equip de treballadors de l'empresa municipal desenvolupa dia a dia (ben segur que ens hem deixat moltes coses al tinter). Com han pogut comprovar les obligacions són moltes i constants. Però és aquest un equip voluntariós i dedicat, que a vegades no ha estat prou valorat, potser per desconeixement del seu treball, un equip que té moltes ganes de continuar endavant, que lluita pel seu futur i pel benestar i cordialitat dels vilatans.

EQUIP DE BEMUSESA

Col·laboració ciutadana amb l'Arxiu Municipal

En diverses ocasions i des de les mateixes pàgines d'*Es Pedris Llarghem* fet referència a la funció i utilitat de l'Arxiu Municipal com a centre d'investigació i estudi, absolutament necessari per a conèixer la història del poble.

Hem apuntat, tanmateix, que l'Arxiu Municipal de Begur és un servei obert a tothom: investigadors, estudiants, persones amb inquietuds culturals, col·lectius diversos, etc. Sortosament, podem afirmar amb goig que cada dia més gent descobreix personalment l'Arxiu Municipal de Begur.

Hem recordat amb insistència que l'Arxiu Municipal recull diverses topologies documentals, és a dir, documents provinents no únicament de l'administració municipal, sinó també papers que tenen el seu origen en donacions particulars. Quantes vegades no s'han malmenat, extraviat o llençat papers propietat de famílies i cases d'una certa antiguitat –guardats en llocs inapropiats, com ara golfes i espais humits per simple desconeixement del seu valor per a la investigació històrica?

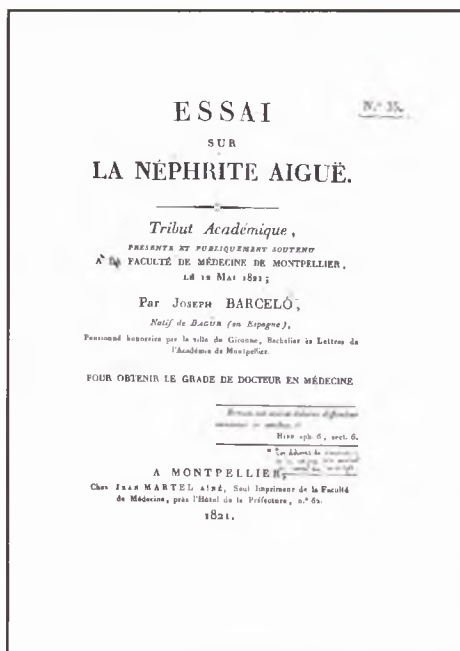
Avui, però, ens plau fer pública una donació efectuada per la senyora Maria Lluïsa Comas i Triadú. Amb aquest generós gest, l'Arxiu Municipal de Begur amplia el seu fons documental.

Agraïm la donació i ens felicitem de la progressiva conscienciació ciutadana, que permet fer realitat que la documentació històrica privada esdevingui patrimoni públic.

Presentem, de manera esquemàtica, el contingut de la donació esmentada:

Fons família Pi

– Patrimonial: Establiments (1772, 1790), vendes (1813, 1855, 1866), censal (1838), correspondència (1850-1860, 1866), llució de censals (1867), capítol matrimonial (1875), etc. Documentació de Francesc Pi i Pi relacionada amb la seva professió de metge i el seu càrrec d'alcalde de Begur.

– Corall. La dedicació de la família Pi generà una important documentació, que en aquests moments esdevé bàsica per l'estudi de la història corallera a Begur:

– Llibre de compres de coral en branca de Josep Robau, Josep Pi i Fermí Pi de Begur. 1853-1856.

– Llibre borrador diari de la companyia col·lectiva de "Robau y Pi". 1859.

– Llibre Diari Cia. "Robau y Pi". 1859.

– Llibre de caixa de Josep Robau, Josep i Fermí Pi. 1860-1862.

– Llibre de caixa de Josep Robau, Josep i Fermí Pi. 1863-1866.

– Copiadora de cartes de la societat mercantil "Robau y Pi". 1864-1866.

– Llibre auxiliar de caixa "Robau y Pi". 1866.

– Esborrany de factures compra coral. 1856-1858.

– Rebuts vaixells port St. Feliu de Guíxols càrrega mercaderies destí Marsella. 1861-1862.

– Llibreta compres coral. 1863.

– Inventari companyia mercantil Pi Germans. 1862, 1863, 1865, 1866.

– Registre operacions comercials. 1863-1866.

– Instàncies contractes comercials Pi Germans. 1863, 1868, 1871.

– Diversos estats de comptes de Matteo Montelatici de Livorno. 1873.

Fons Municipal

Probablement en poder de la família Pi com a conseqüència dels lligams de Francesc Pi i Pi amb l'Ajuntament de Begur. Destaquem: Repartiment individual de consums (1861), relació suscriptors treballs camí veïnal a Regencós (1872), informes Francesc Pi en qualitat d'alcalde (1902).

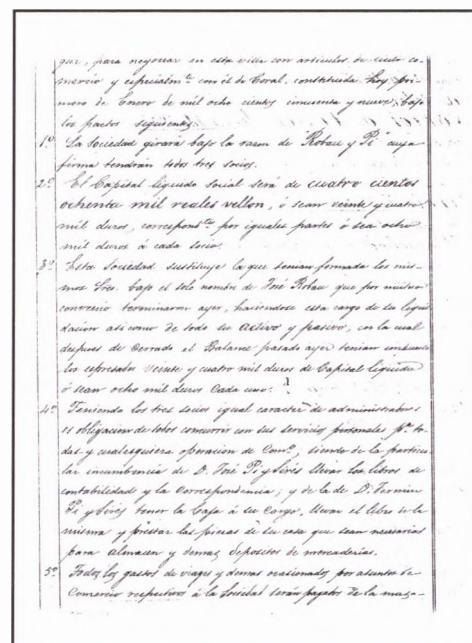
Documentació diversa

Esmentem com a més significativa:

– Programes festes (inauguració La Económica Bagurense –1888–, Centre Artístic –1933–, Parròquia –1927–, Filles de Maria –1936–).

– Carta autògrafa de mossèn Jacint Verdaguer adreçada a l'Ajuntament de Begur. 6-2-1886.

– Impresos sobre projecte d'emplaçament del semàfor i discussions posteriors (1883, 1923).

Opuscles

– "Essaisur la néphrite aigue" par Joseph Barceló, Natif de Bagur (en Espagne). Montpellier, 1821.

– "Vindicación del Ayuntamiento de Bagur elegido en 1869 con motivo de la causa criminal, sobre supuesta desobediencia grave á sus superiores gerárquicos". Barcelona, 1872.

– "Bases para la constitución de una compañía anónima titulada Ferrocarriles económicos de la Selva y Ampurdán, é idea general de su objeto". Barcelona, 1880.

– "Observaciones a la memoria de la compañía de los Ferrocarriles Económicos de la Selva y Ampurdán con referencia a los intereses de la villa de Bagura". Barcelona, 1880.

– "Dynamita. Fábrica en Bagur". Girona 188-.

– "Notes Bagurenques". Palafrugell, 1916.

– "Homenatge a En Josep Pella i Forgas". Begur, 1923.

– "Pluges a Catalunya durant l'estiu de 1921", per Joaquim Ferrer. Barcelona, 1921.

– "Algunos climogramas de la zona costera catalana", per Manuel Álvarez. Barcelona, 1928.

– "Les estacions meteorològiques de mutanya fundades per la Generalitat amb motiu de l'any polar 1932-1933", per Eduard Fontserè. Barcelona, 1933.

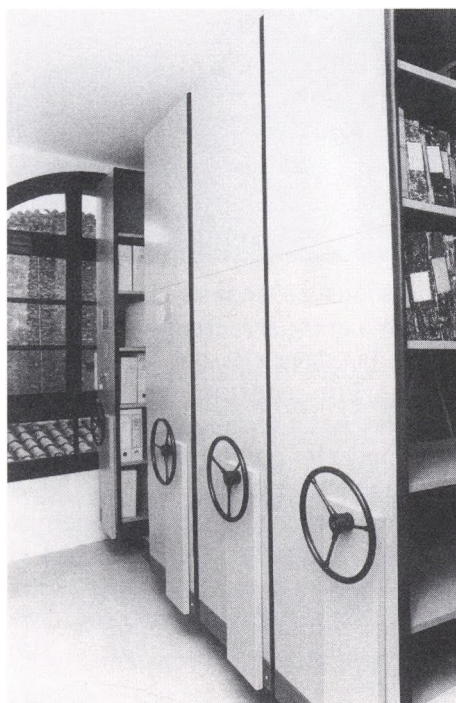
– "Proyecto y presupuesto del Centro Parroquial de Bagur". Barcelona, 1944.

Hemeroteca

Diversos exemplars de premsa catalana –sobretot de la comarca del Baix Empordà– de finals del segle XIX i 1r. terç del segle XX.

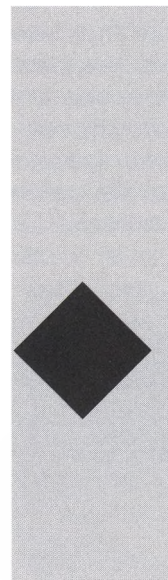
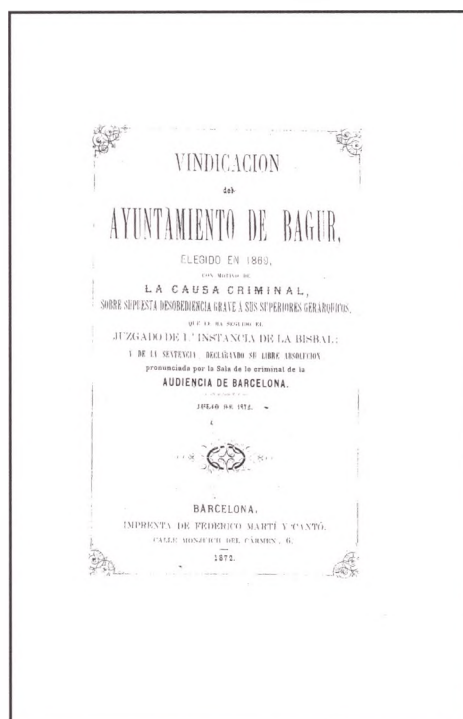
Informem que s'ha confeccionat un detallat inventari de la donació, i que la documentació està a disposició dels estudiosos i persones interessades en

la seva consulta. En aquest sentit, ens plau dir que per la confecció del calendari d'enguany editat per l'Ajuntament ha estat molt útil la documentació sobre el corall.

Reiterem a les persones amb voluntat de col·laborar amb l'Arxiu, es posin en contacte amb el mateix Arxiu Municipal (Centre Cultural Escoles Velles. Telèfon.: 62 43 05), o bé amb l'Ajuntament. Recordem que qualsevol paper, fotografia antiga, etc. pot ser molt important per la investigació històrica del poble de Begur. No els faci res consultar-los, seran atesos amb molt de gust.

LLUÍS COSTA
Arxiver Municipal

El Nadal dels nostres besavis

Nadal ha estat sempre una festa especial, sentida i estimada pel poble. No tothom celebra el Nadal de la mateixa forma. Cada país i cada època han viscut aquesta festa d'una fairsó peculiar. El que ara ens interessa és saber com els nostres avantpassats commemoraven aquí el seu Nadal. Gràcies a una consuetud del 1694 que es guarda a l'arxiu parroquial, podem saber els actes que tenien lloc al nostre temple de Begur. Altres documents ens forniran també d'alguna notícia sobre el Nadal.

El dia 24 de desembre, vigília de Nadal, es preparava i s'engalanava el temple. L'ornament principal no eren les flors, com potser podríem imaginar. La decoració típica de Nadal, i que es mantenia durant totes aquelles festivitats, eren les neules. El rector comprava les neules i les donava al beneficiat del Roser perquè les col·loqués. Li entregava també el fil que es necessitava per penjar-les i per fer una espècie de cèrcol. La consuetud no explica com havien de ser les neules; però sabem que altres pobles, que seguien un costum semblant, solien posar neules de colors diferents. Per a ells cada color tenia un sentit. El color més estimat pels antics era el vermell. Costa d'imaginar l'efecte que devia fer l'església adornada amb penjarelles de neules.

Aquestes neules havien creat un petit

problema entre el rector i el beneficiat, car no quedava clar qui les havia de pagar. Era costum de dir ben explícitament a cada sacerdot el que li corresponia fer per raó del seu càrrec, i al beneficiat només se li deia que havia de posar les neules. S'hagué de plantejar el tema a l'autoritat del bisbat, que el 1763 decidí que el rector pagaria les neules i que el treball de posar-les, o de fer-les posar, aniria a càrrec del beneficiat.

A les vigílies de les grans festes es cantaven completes a l'altar major. Les completes són una oració litúrgica que resen els sacerdots i molta altra gent, com l'última oració del dia. Es cantaven en llatí amb l'assistència de tota la clerecia del poble i és de suposar que un grup notable de fidels hi era present. Quan la festa que venia no era massa important, també hi havia completes, però es cantaven des del cor i amb menys solemnitat. Les completes eren cantades pel clero, car els seglars tenien prohibit de pujar al cor i, més encara, al presbiteri.

La consuetud no ens parla aquí del trilleig de campanes. Tot i això, sabem, per altres escrits, que el sacerdot domer o el setmaner eren els responsables de fer sonar les campanes. Amb tota certesa aquest dia les campanes anunciaven la festa, puix que a cada celebració hi havia l'obligació de fer un toc de campanes.

El dia de Nadal, la Missa del Gall no era pas a mitjanit. Entre les 3 i les 4 de la matinada a l'església començava la celebració del Nadal. Hi havia el cant de matines, un cant amb llargues salmòdies en llatí i lectures pròpies d'aquest dia. Es feia, diu el text, amb "Magna Solemnitate", és a dir, amb tota solemnitat. El setmaner, que tant podia ser el rector com el domer, presidia les matines que devien durar cap a una hora i mitja. I un cop acabades, s'iniciava la Missa del Gall. Era un ofici solemne, amb encens i ofertori.

Els diners de l'ofertori es repartien entre els sacerdots, seguint unes normes establertes. El rector tenia el doble dels altres sacerdots, car era també qui tenia més responsabilitats a la parròquia. Els fidels amb uns cèntims, o amb altres presents que lliuraven a l'ofertori, donaven les bones festes als sacerdots que els servien. Era un costum bonic que avui s'ha perdut i que llavors se seguia en totes les principals festivitats de l'any. Tot i això, quan hi havia ofertori, els pabordes passaven a recollir les almoines dels fidels, com feien també els altres dies.

La consuetud pressuposa que tots els cants els feien els sacerdots i que eren en llatí. No diu res de cants populars i de les nades que segurament es guardaven per a altres moments.

La consuetud es limita a recordar el que havien de fer els sacerdots i no diu res de la gent del poble. Però és d'imaginar que assistia molta gent a totes les cerimònies d'aquells dies. A més de la gent de Begur, hi havia els de Regencós, que llavors era la nostra sufragània. Regencós no fou parròquia fins el 6 de juny de 1787. En les festes importants, molt ben especificades, a Regencós no hi havia missa i els fidels d'allà havien de pujar a l'església mare. Més tard, el 10 de maig de 1704, en atenció als malalts i vells, es concedí als obrers de Regencós facultat per buscar un sacerdot que celebrés la missa per a ells en les festes anyals. Però se'ls imposà una condició. Almenys un membre de cada família aniria a l'església mare en aquestes diades. Els d'Esclanyà formaven

parròquia pròpia i no necessitaven venir a Begur per celebrar el Nadal. Tot fa creure que hi havia molta gent a les misses de Nadal de Begur. No estaven gens còmodes, car a l'església no hi havia bancs ni res per escalfar-se i les celebracions solien ser notablement llargues; però la seva fe profunda els aguantava.

Aquest dia hi havia una segona missa. Era solemne també. Anava precedida del cant de tèrcia, un cant semblant a les matines, però molt més curt. També hi havia encens i ofertori. A la tarda, entre les dues i les tres, hi havia el cant de vespres, una altra hora litúrgica.

Tant a la Missa del Gall, com a la missa del dia i a les vespres s'encensava l'altar major i tots els altars on hi havia ciris encesos. La llum sempre fa festa, i també un bon servei. Els temples tendien a ser foscos, d'aquí que era molt convenient que els pabordes encenguessin els ciris de llurs altars. Encensar-los era com donar-los una recompensa.

Sembla que alguna vegada a les esglésies, i també a la nostra, durant els dies de Nadal, es feia la representació del naixement de Jesús. Probablement més que un teatre sagrat, com els autos sacramentals, era un teatre vulgar, on la fantasia popular es permetia moltes llibertats i tot el conjunt no devia ser massa seriós. D'aquí que en els llibres de visites, quan parlen de Begur, es diu repetides vegades que els bisbes prohibiren aquestes representacions.

Les celebracions de Sant Esteve, que sempre era festa, d'Any Nou i de Reis seguien unes pautes molt similars a les misses i als altres actes de Nadal. Només hi havia un detall diferent. El dia d'Any Nou el rector comunicava el nombre de naixements i de defuncions que hi havia hagut a la parròquia durant l'any tot just acabat.

Tot i que la gent era molt religiosa i que les celebracions de l'església per a ells eren les primordials, no tot s'acabava anant a missa.

Nadal ha estat sempre una festa de família. Era el dia típic en què es recollia tota la família a l'entorn d'una mateixa taula. El sopar de la vigília i el dinar del dia de Nadal revestien una gran importància. No se serviren menjars sofisticats com els nostres; però eren abundants i bons,

molt diferents dels àpats habituals. No faltava el pollastre a cada casa i per postres hi havia els fruits de la terra, fruits secs, confitures, alguna rosquilla o coca ensucrada i poca cosa més. Els pobres, amb pocs mitjans per celebrar les festes, eren curiosament atesos per l'altra gent del poble. A moltes cases, pensant en ells, es feien fornades de pa superiors a les normals.

Per Nadal era quan els pabordes solien anar a la rectoria a passar comptes de la seva gestió durant l'any. Els diners que administraven eren ben controlats, car es guardaven a les esglésies, en unes caixes amb tres panys i claus. El rector tenia una clau. Sols podien obrir-se quan els pabordes i el rector estaven presents.

Nadal solia ser el temps en què vencien els censos i era l'hora de pagar els interessos. Un cens podia vèncer un altre dia, és clar, però normalment els guanys dels censos es cobraven per aquestes diades.

A primers d'any hi havia sempre l'elecció dels nous jurats i consellers. A Begur, Regencós i Esclanyà tots els homes que havien de fer l'elecció es reunien a la plaça pública i elegien les persones que havien d'ocupar aquests càrrecs públics. El nombre d'elegits variava segons els habitants de cada lloc. A Begur li corresponien tres jurats i tres consellers. El primer jurat feia de batlle. Aquests càrrecs solien tenir vigència per un any; però es podien repetir fàcilment.

La gent humil del poble participava de la mentalitat d'aquella època. En aquestes diades s'apilonaven les tradicions, els costums i els jocs, que se seguien amb tota fidelitat. Si bé no consta documentalment, hem de creure que els begurencs d'abans els seguien també. Era el temps de fer regals als petits i als grans. Els petits els rebien gràcies al tió que feien cagar prop de la llar la vetlla de Nadal i la nit de Reis.

En aquells temps de gran ignorància i d'un nivell de cultura molt baix en la gent del poble, hi havia moltes supersticions. En aquelles nits especials, sobretot la nit d'Any Nou, arreu es parlava de bruixes i de fades, de monstres i de follets que podien fer mal a la gent. Durant la nit es captien molt de no sortir sols pel bosc o per llocs solitaris per no topa-se amb cap d'aquests éssers misteriosos que

sortien sobretot per aquestes dades. I molts begurencs hi creien. El 26 de maig de 1691, el bisbe, amb motiu d'una visita pastoral, hagué de condemnar aquells begurencs que atonyinaven fort certes dones que anomenaven "bruixes i echizeras" i que segons ells escampaven "mals donats". Quan un queia malalt ho atribuïa a alguna de les males bruixes del poble i quan podia prenia venjança. Evidentment això era inacceptable. Per això dic que molts devien creure aquestes dites que llavors corrien pel país referents a les nits de Nadal i d'Any Nou.

També intentaven descobrir com seria l'any que començava. Segons els signes del cel, els estels, el temps o altres circumstàncies, creien pressentir com seria l'any proper. La fe que sembla que endevinaven un bon xic el que els esperava. El fred, la neu, els trons i els llamps d'aquests dies solien ser l'auguri de bones anyades. I això ho expressaven amb molts refranys que avui encara acceptem.

No hi faltava l'aspecte jocós de la mainada i de la fadrinalla. Solien fer certes entremaliadures que no molestaven massa la gent. El dia dels Sants Innocents era el dia típic de gastar bromes.

Els nadals de Begur d'ara fa uns tres-cents anys eren molt diferents dels nostres. La gent es recollia a casa seva i junts, amb la família, vivien aquestes diades. Hi havia pobresa, però també hi havia pau. Aquestes festes, a ells els omplien de felicitat i de benaurança. Moltes vegades m'he preguntat si els nadals d'aquella gent senzilla, que s'accontentaven amb molt poca cosa, eren millors o pitjors que els nostres. Ara l'abundància que tenim ens embafa i no ens deixa assaborir res. No sé respondre a aquesta pregunta que em faig, però he de confessar que aquells vells begurencs a voltes em fan sentir un xic d'enveja.

Mn. JOSEP VAQUER i CATÀ

Conte de Reis

Fa molts anys que a sa Tuna hi vivia una família de pescadors formada per en Pere, la seva muller Reparada i els seus tres fills, que de gran a petit es deien: Pere, Joan i Ramon.

En morir-se els pares els deixaren "sa botiga", nom amb què són conegudes les casetes de pescadors a la costa de llevant, actualment Costa Brava; un llagut de vela llatina, amb els estris de pesca, i una peça de terra on recollien unes trumfes.

Un vespre després de sopar, en Pere digué als seus dos germans que se'n volia anar del poble per guanyar uns calerons i que amb un amic de Palafrugell, s'embarcarien en un dels últims pailebots que feien la travessa Barcelona-Les Antilles. Els seus germans el comprengueren, i van estar-hi d'acord. El dia de la marxa l'acompanyaren a l'estació, dita del Tren Petit, a Palafrugell, on ja l'esperava el company de viatge. S'acomiadaren amb tristesa, i els que marxaven pujaren al tren fins a Flaçà, allà agafaren el tren gros de Barcelona i s'embarcaren al pailebot de nom "Montserrat". Passà el temps i, a l'aplec de Sant Sebastià de la Guarda, en Ramon va conèixer la Ma. Mercè, filla d'un matrimoni de Palafrugell i tapers d'ofici. No deixà la parella cap contrapàs ni sardana per ballar, i en despedir-se li digué ell a ella si es podrien tornar a trobar, i ella va dir que sí.

Després d'un temps, en Ramon va demanar als pares de la Ma. Mercè permís per poder-s'hi casar, i els pares li contestaren que sí, sempre que ella hi estigués d'acord, cosa que la Ma. Mercè feia temps que ja s'esperava. Per celebrar-ho, digué el pare que el proper diumenge farien l'arròs a Aigua-xellida i que en Ramon portaria el peix. El dia assenyalat, en Ramon a trenc d'alba va anar a buscar musclos que havia vist en uns fluviots, i va recollir també el peix que tenia al viver i va tornar a casa seva. Després d'arreglar-se, digué a son germà que sortiasi podia anar a recollir la calada. En Joan li va dir que sí però que en ser diumenge tenia ganes de pujar a Begur, per la qual cosa no podia dir quan faria la feina. En Ramon agafà el camí de sa

Bosna i, passant un corriol a la dreta del rec ses Graies, aviat arribà a Fornells i, després de parlar amb un amic pescador, agafà el camí de ses Felugues que va directament a Aigua-xellida, i entre pins i suros aviat contemplà la cala, amb el mar quiet talment com un estany. En uns minuts ja havia arribat a la font i bebia aigua fresca servint-se de les mans per got.

Pel camí vell de Tamariu, arribaven la Ma. Mercè i els seus pares.

Passaren el matí entre banys i passejades pels encontorns, mentre recollien troncs per fer foc per al dinar. Després de dinar, entre explicacions i projectes per al futur, es va sentir a la llunyania un tro i el cel, a poc a poc, es va anar tapant. Una forta ratxa de vent els deixà astorats, tots miraren el cel i tant el pare com en Ramon digueren que el millor seria marxar, ja que els trons se sentien cada vegada més a prop, ja queien gotes i el mar feia ones cada vegada més grosses. El pare de la Ma. Mercè digué al futur gendre que marxés, i que si continuava empitjorant el temps s'aturarien a Sant Sebastià, ja que l'ermità era un vell amic. I així s'acomiadaren sense recança.

En Ramon ja havia deixat enrera Aiguablava quan el tràngol es transformà en un fort temporal i el cel i el mar

agafaren aquell color gris fosc que tanta por fa a la gent de mar i que és conegut pel nom de "mar de llamp". Pensà en el seu germà i el llagut. A la vista de sa Tuna la platja era ja coberta per les ones, però els pescadors havien avarat ses barques tant amunt com havien pogut. Ell d'una ullada en tingué prou, mancava el llagut, o s'havia estavellat contra les roques, o el seu germà havia sortit a recollir sa calada i havia estat sorprès pel temporal. Uns veïns li digueren que l'havien vist sortir en direcció es Plom i que no havia tornat, i s'oferiren tots per acompanyar-lo i ajudar-lo en la recerca d'en Joan. Agafaren unes cordes per si servien i s'arribaren fins es cap Rubí, però no trobaren cap senyal i retornaren amb pena a sa Tuna.

L'endemà de bon matí tornaren a la recerca, ja s'havia calmat el fort vent i el mar no passava de "tràngol", resseguien la costa i entre un tros conegut per espanyat d'en Serrallers i es Falcó, entre fluviots surava un tros de fusta, que portava el nom del seu llagut "Es plom". El mateix dia, uns pescadors de Tamariu que pescaven es Valentí al davant de sa Punta des Quart, trobaren el cos d'en Joan, un d'ells el reconegué, el portaren a Fornells, i avisaren el seu germà que se'n féu càrrec.

Tingué lloc el casament, i amb el temps i passats els anys, tingueren una nena i en memòria de l'àvia li posaren Reparada, un nom habitual a Begur.

Després de perdre germà i llagut, mai més no va poder tenir barca, féu de pescador per als altres patrons, però mai no va perdre la fe d'aconseguir-ne una.

Quan la Reparada preguntava a son pare perquè no tenia barca, ell contestava que tingués fe com ell, que vindria un dia que en tindria, i així ella quedava contenta. Arribaren els dies de Nadal, i a costura les nenes ja cantaven el "Visca els tres Reis".

Un dia en Ramon digué a la seva dona que pujava a Begur, allà, després de comprar, passà per la taverna i i es begué un got de vi. Ja en marxava quan el carter li va lliurar una carta d'Amèrica del seu germà, en la carta li notificava

Està prohibit somniar?

Durant els pròxims dies milions d'éssers humans, homes, dones, nens i nenes, creients o no, celebrarem el Nadal.

Uns estaran a l'opulència, altres no tant, altres molt menys o gens, però tots la celebrarem amb alegria. Penso que tots plegats seríem feliços si "aquella nit" un il·lusionista parés per un llarg temps les agulles del rellotge amb la intenció de poder gaudir de l'alegria del moment.

Però, quantes altres persones no coneixeran aquesta joia perquè no han tingut la nostra sort?

Els meus pares no eren rics, però vaig tenir l'oportunitat de viure una joventut feliç. No teníem el benestar material d'avui. La meva juvenesa va transcórrer al Congo Belga, que avui es diu Zaire. El meu pare treballava allà. Jo no vaig conèixer la misèria de la guerra que

viuen els infants del món, no gaire lluny de nosaltres, provocada per la bogeria d'alguns homes.

La meva mare mai va treballar fora de casa i així va poder consagrar-se totalment a la família.

El meu pare, que va morir el primer dia d'aquest any, sempre em deia:

"Ricard, fill meu, ets un somniador".

Jo sempre li responia: «Sí que ho sóc. És que està prohibit somniar?». Jo voldria un món on tots els éssers humans fossin feliços, on es respectessin entre ells sense tenir en compte les ideologies. Que totes les riqueses del món fossin igualment repartides i poguessim celebrar el Nadal amb tota felicitat i alegria.

«Però, fill meu em deia el que tu vols és una utopia. Jo li contestava: «És veritat pare, però Camús, l'escriptor francès, va deixar escrit, no fa pas molts anys, *Utopia és una cosa que els homes trigaran molts anys a realitzar*. No va considerar-ho impossible».

Amics meus de Begur, jo espero que Camús tingui raó... i que aquest dia d'alegria vingui per a tots.

A tots, a totes, un bon Nadal.

RICARD DE "SA FONTANSA"

→ que tenia una "fortuneta" i que es retirava per sempre a Begur, que ja li havia fet una tramesa de diners i que, quan vingués ell, comprarien un llagut nou perquè el que tenia devia ser molt vell. En Pere no sabia res del naufragi, ja que el seu germà no li havia escrit mai, per no fer-lo patir. Marxà l'endemà a Palafrugell a recollir els diners, i aprofità per comprar una nina per a la filla, que estirant uns cordons caminava; llaminadures; una ampolla d'aigua perfumada per a la dona, i una pipa nova per a ell. La vigília de Reis la Reparada pensava en la carta que tenia escrita, si la deixava a la finestra o a la porta la tramuntana, d'una bufada forta se l'emportaria i com que el seu pare a l'entrada hi tenia els estris de pescar, la ficà a dins d'una jumbina i la deixà a la porta, després de donar la bona nit als pares, pujà l'escala per anar a dormir, acompanyada de la seva mare que li feia claror amb un llum de carbur. El dia de Reis menjaven un pollastre per dinar, quan sentiren fressa de carro i cavall, sortiren a la porta i veieren dos homes,

un el seu germà i l'altre un traginer de Begur que portava els paquets. Després d'una forta abraçada, en Ramon li presentà la dona i la filla, mentre en Pere treia d'un paquet una cigarrera per al germà, un rellotge per a la cunyada i una cadena i medalla d'or per a la neboda, que aquesta es deixà penjar al coll, sense saber-se'n avenir que aquell home fos el que la gent en diu "l'oncle d'Amèrica".

Aquella nit els germans s'explicaren el que havia passat durant aquells anys i l'endemà anaren a Palamós, per una barca nova, i compraren la més marinera. El venedor els digué que havia adobat una teranyina de l'Estartit i, després de parlar amb l'amo, aquest no tingué cap inconvenient a remolcar-la fins a sa Tuna. En arribar la barca tots estaven contents i la que més era la Reparada, que saltava d'alegria; en preguntar-li el seu oncle si li agradava, ella respongué que sí, i que en la carta dels Reis cada any demanava una barca per al seu pare, ja que les nenes de costura «em pregunten com pot ser que el meu pare sigui pescador i no tingui barca».

Retornaren a casa seva, però abans van deixar la barca ben avarada. La Reparada es va seure al costat de la llar tota pensativa; la mare li va preguntar què tenia, i ella digué que el seu pare li havia promès deixar-li posar el nom que volgués, a la barca, el dia que en tinguessin una, i com que havia escollit diferents noms i tots li agradaven, no sabia quin triar. El pare que havia sentit la conversa, li digué que de la mateixa manera que li contestava ell que tingués fe, quan preguntava quan en tindrien una, doncs ara també n'havia de tenir per escollir el nom.

De cop, la nena va somriure i en veu alta digué: «si tant vós com la mare i l'oncle em doneu permís, li posaré el nom de "Fe"» i així es digué el nou llagut que, durant molts anys, fou el principal sosteniment d'aquella família.

Que tingueu tots unes bones festes nadalenques i un bon any 1993.

FRANCESC DE SON MOLAS

Anècdotes gracioses d'antigues famílies de Begur

L'estiu passat molts estiuejants oriünds de Begur em van felicitar pels modestos escrits d'*Es Pedris Llarg*, ja que els recordaven aquells temps quan els seus pares i avis vivien en aquesta vila. Això m'ha omplert de satisfacció i m'ha animat per continuar memoritzant coses i acudits que havia sentit explicar en les tertúlies de la taula rodona i a l'entorn de l'estufa del Centre Artístic.

Són fets molt graciosos i divertits d'unes famílies, malauradament, la majoria ja desaparegudes que no sé si són veritat però dignes d'explicar a la vora del foc d'aquest hivern que es presenta molt llarg i difícil a causa de la crisi que tothom pregona. Espero que facin passar una bona estona i distreguin els lectors.

No és la meua intenció d'ofendre a ningú, amic o parent d'aquestes famílies, ans al contrari. Són anècdotes que han passat a cada poble i que seguiran passant al llarg d'aquesta vida.

A les sales del centre s'hi celebraven tota mena de reunions i s'hi debatien tots els assumptes relacionats amb el poble. En Genís Fusté, avi d'en Ponç Feliu, fou molts anys president de la Germandat de Begur. En una d'aquestes reunions, després d'un gran debat, com si del Congrés dels Diputats es tractés, ja que es veu que no s'entenen, l'avi

Genís va perdre la paciència, es va aixecar i tot abandonant el local digué: «Qui em fa incomodar a mi, tan tranquil queestic a casa?». La riallada va ésser general. Se suposa que més tard l'home reflexionà i retornà a la presidència.

Una altra reunió molt interessant fou quan es va debatre quin dels dos metges s'havia de quedar de titular a la població: el Dr. Segalà o el Dr. Font. Naturalment, tots dos tenien els seus clients i partidaris. Va ésser tan gros l'enrenou, que es feren manifestacions amb pancartes pels carrers de Begur. La més nombrosa, i partidària del Dr. Font, l'encapçalava la Lola Pi, mare del conegut i bon amic Lluís Dalmau que estiueja i té la segona residència a la Vila. Després d'una llarga i renyida votació, guanyà per majoria el Dr. Font que exercí de titular durant molts anys.

Una altra reunió també va ser per elegir el director de la Cooperativa Econòmica Begurense. S'hi presentaren, el senyor Gironès de Palafrugell i el senyor Ferriol, begurenc. Després de la corresponent votació, guanyà en Pere Ferriol de ca n'Antic.

Qui no ha sentit parlar d'en Benet Uei? O d'en Guillem que era el seu cognom veritable? Era un home molt graciós i divertit. Cada any per Carnaval es disfressava i guanyava un premi a la

rua de Palafrugell. L'home va morir d'una pulmonia que va agafar per les Fires de Perpinyà. Es va passejar per la "Promenade" tot un dia molt plujós amb el paraigua sense tela, o sia amb les barnilles soles. Va ser la gràcia de tots els gavatxos, ja que ell caminava tranquil iseriosament com si d'una cosa normal es tractés.

A l'estiu, feia el transport de queviures a la platja de Fornells i també tenia una quadra de vaques i cabres per extreure'n i vendre la llet. Pel que s'explica, a més de ser molt graciós era també una mica "carabiner" i és a dir, que li agradaven les faldilles. Tenia una amiga casada molt íntima. El marit d'aquesta, cornut com les vaques d'en Benet, s'assabentà que la dona li feia el salt. Un bon dia es presentà a la quadra on en Benet estava munyint i li digué: «Benet et vinc a matar». L'home, sense immutar-se, li contestà: «Espera't un moment, noi; que acabo de munyir».

Els alcaldes de Barcelona, pel que sembla, han tingut sempre gran predilecció en venir a estiuejar a la platja de Sa Tuna. Anys enrera va venir molts estius el senyor Simarro i actualment hi ve el senyor Maragall.

El senyor Simarro havia tingut per barquers i pescadors l'avi Xeru i el seu fill en Joanet Antic, encara ple de vida i per molts anys. Es feren tan amics, que els convidà a visitar l'ajuntament de la Ciutat Comtal. En Joanet que sovint anava a passar temporades a can Ferrando de Barcelona o a la Fonda Rius davant de l'Estació de França, un bon dia es presentà a la Casa de la Vila barcelonina. Els porters de l'ajuntament i els mossos d'esquadra li posaren molts impediments i no el deixaven entrar, ja que el veien un home senzill, de poble i amb una parla salada com tenim tots els begurencs antics. Després de demanar-li la documentació, interrogar-lo i discutir-hi molta estona, el deixaren entrar al despatx del senyor Batlle. Quan sortiren tots dos abraçats, el senyor Simarro l'acompanyà fins a la porta on el va acomiadar afectuosament. En Joanet

amb la seva parla que el caracteritzava va dirigir-se als porters dient-els-hi: «què us pensàveu vosaltres, que no hi tenia gran amistat?».

Quan per les festes anyals se celebraven aquells balls tan bonics, en temps de la República, a les mitges parts, solia pujar a l'escenari un personatge molt extravagant i una mica begut a fer discursos. Sempre s'expressava dient les mateixes paraules: «què en farem de l'Estatut, ara que ja el tenim?». Qui sap quin parlament faria en aquesta època. Li deien en Pere Cantera. L'home va fer mala fi, ja que un bon dia el trobaren penjat a l'entrada de casa seva.

L'Enric Bayó era un pescador d'aquesta Vila, fill d'un forn (can Bayó) on feien unes galetes molt bones, però en morir no deixaren la recepta a ningú. Li agradava molt beure i empinar el colze. Un dia l'hagueren d'ingressar d'urgències a la Clínica l'Aliança de Barcelona d'un atac d'hèrnia o d'apèndicitis. Ja operat, quan el metge passava les visites corresponents, li preguntà: «Enric, com es troba? Fa vents?». El malalt li contestà: «Senyor metge, si estigués a Begur li sabria dir si és garbí, gregal o tramuntana, però des d'aquesta cambra no li sé pas contestar».

En Camilo fou també un dels homes més bromistes i divertits d'aquest poble. Era el pare d'en Pere Castelló, el millor ballarí de Begur, però al mateix temps, el més pessimista. També li diuen l'home del temps o en Picó.

L'avi Camilo va treballar molts anys de forner a la Cooperativa, junt amb un altre flequer que es deia Planes i que va morir molt abans que ell. En Camilo recollia els raïms de la seva vinya enfront del cementiri i explicava que molt sovint sentia la veu d'en Planes des del Campo Santo que el cridava dient-li: «Camilo vine, Camilo vine», i ell li contestava: «No hem fotaràs pas tu».

Hi havia un matrimoni que al marit li deien en Selva. La seva dona tenia molta afecció per llegir novel·les d'amor i molt dramàtiques. Un bon dia en Selva va arribar a casa seva molt cansat i mort de gana després d'haver treballat tot el dia. No va trobar el sopar a la taula, el més calent era a l'aigüera. La dona estava sentada a la vora del foc llegint un drama d'aquells tan plorans. Després d'una llarga discussió, l'home li digué: «Això

Al llarg del temps la idiosincràcia del poble s'ha reflectit en el caràcter dels seus vilatans.

no pot ser, me'n vaig de casa». La dona: «No te'n vagis, Selva; vine i llegeix que ploraràs». Mentre el marit ja se n'anava, la muller s'alçà les faldilles tot dient-li: «No te n'aniràs no, això et farà quedar». L'home li contestà: «Mira si em farà quedar que ja em quedo».

Durant la guerra, quan no hi havia res per menjar, el temps de l'estraperlo, dels molinets clandestins per fer farina de farro, del test i el pal per espellofar l'arròs que s'anava a espigolar als camps enfangats de Pals, va passar un fet que també cal recordar. Un membre de la UGT va sembrar patates a l'hort del mas on estava de masover. L'endemà d'haver-les sembrades, se n'adonà que li havien robat part de la sement plantada. La nit següent va anar a vigilar i va trobar el lladre, que va resultar ésser un membre de la CNT-FAI i del Comitè Revolucionari i conseller de l'ajuntament. Amb la pistola a la mà, portà el lladregot amb el sac de patates carregat a l'espatlla fins a la caserna de la Guàrdia Civil. Tot el poble s'assabentà que un conseller anava a robar trumfes.

A cal Rom eren una família de lle nyetaires i carboners, també de la Vila. El matrimoni i tres fills a part d'ells, molt afeccionats al suc de raïm. El fill gran, l'ovella negra de la família, es deia Olegario, però li deien en Gari, crec que era l'època daurada d'en Gary Cooper. Tenia una veu molt estrident i li agradava molt cantar. Un dia en plena guerra, quan es passava molta gana, una nit d'una forta tempesta de trons i llamps, es presentà molt embriagat d'una càrrega de vi de ca la Rosaria, del cafè

del Centre. Cantava a plena veu, un fragment de la sarsuela "La tempestat", devia sentir el mal temps. Tot seguit arribà enfurismat el pare Rom, seguint-lo amb un pal a la mà. Com que en Gari no es deixava atrapar, durant la persecució, tiraren taules i cadires per terra formant un gran aldarull que va sorprendre tota la concurrència. Al final l'Olegario baixà les escales a rodallons sense deixar-se empaitar. L'endemà es va saber que la mare, na Quima Rompa, tenia el sopar preparat per a tota la família i en Gari havia deixat sa cassola neta com una patena sense sopar per als altres.

D'aquestes anècdotes, n'hi ha un pou per explicar. Mossèn Ballarí, en un programa de TV3 conduït per la simpàtica Mari Pau Huguet, en certa ocasió va dir que quan feia els sermons a l'església i se n'adonava que algun feligrès badallava, deixava de predicar immediatament. Jo faré el mateix en cas de fer-me pesat.

Vull aprofitar l'avinentsa, per felicitar els ajuntaments de Begur i Pals, per haver arribat a un acord i solucionar l'assumpte dels límits que s'arrossegava de tants anys.

Això ens demostra que, conjuntament, amb la col·laboració, harmonia i bona voluntat de tots, se solucionen les coses, els pobles funcionen, prosperen, que és en definitiva és el que tots volem.

Que amb pau i harmonia tinguem tots un Bon Nadal.

MARIÀ FRIGOLA i GISPERT

Es Garrigà, sota can Manyé, sota l'Hera, el Campo, la Placeta...

A la primeria de l'octubre passat, tots els begurencs vàrem rebre una carta de l'Ajuntament en la qual se'ns comunicava que havíem de pagar un suplement de 4.152 pessetes de l'impost de recollida d'escombraries, perquè ara havien tancat l'abocador incontrolat de Palau-sator, i l'única solució que hi havia era anar-les a portar al d'Hostalets de Pierola (Barcelona). Naturalment, totes les mesures que rasquen la butxaca són impopulars.

Deixant el problema a part, m'ha semblat oportú recordar una mica la història de l'evolució del preocupant procés de les escombraries, lligat a l'expansió del turisme i en conseqüència al creixement de la població.

Per documentar-me sobre aquest afer vaig recórrer al Sr. Lluís Costa, arxiver municipal, que molt amable va posar a la meua disposició tots els llibres d'actes de l'Ajuntament de Begur, guardats al Centre Cultural Escoles Velles.

Començant per l'any 1950, vaig anar repassant les actes una per una. Les primeres inquietuds sobre aquest tema sembla que varen ésser de l'alcalde Sr. Ramon Ponsatí Basart, i ho crec així perquè no és fins a l'acta del dia 15/09/53 que, en sessió presidida pel Sr. Joaquim Caner Geli (el Sr. Ponsatí estava malalt), es parla de "buscar un local para resguardar de la intempèrie el coche mortuòrio y el carro de las basuras". En acta del dia 06/07/54, quan era batlle el Sr. Agustín Moret Mont, diu: "habiendo recibido quejas de las amas de casa porque el Sr. Juan Estivill no guarda un horario regular de recojida de basuras se acuerda que pase en días alternos pero seguros. En acta del dia 05/07/55 "los vecinos de Sa Tuna se quejan de que se tiran basuras desordenadamente". El dia 02/08/55 tornen a parlar del mateix. Les queixes continuen sovintejant, i també ho fan els de Sa Riera el dia 16/08/55 (batlle Sr. Moret). El problema va creixent i consta en acta del dia 21/08/55 (Sr. Moret) que es contracta el Sr. Jaume Valls Vicens com a responsable d'aquesta feina. Aquest passarà cada dia, menys diumenges i festius. Presidint l'alcaldia el Sr. Francisco Font Marquès, "se acuerda reparar el carro de las basuras que está en mal estado". Això és el dia 16/07/57. Essent alcalde el Sr. José Gual Moliner, el dia 25/03/62 s'acorda comprar un terreny una mica apartat de

poble. Fins llavors les escombraries es tiraven a la Placeta (carretera de Regencós); l'acta diu així: "como que el humo y el hedor de las basuras molestan los vecinos más próximos, se acuerda comprar una parcela en las Arenas, situada a unos 500 metros de las primeras casas del pueblo, al lado izquierdo de la carretera que conduce a Regencós".

Cada vegada va creixent més el problema, fer el servei de recollida amb tracció animal ja és insuficient. La solució és cercar un transport mecànic, i és per això que el dia 22/05/63 es contracta el Sr. Pere Caner Mauri que es compra un Land Rover i es compromet a fer la recollida de Begur, cada dia menys diumenges i festius tot l'any, més les platges durant cinc mesos. L'abocador continua essent el mateix de las Arenas, que s'ha convertit en un criader de rates. Poden donar fe del que dic el meu fill Ricard i uns quants amics seus, entre ells en Paco Dolz, en Pere Preses (Paretès), en Josep Cullell i altres, que es divertien anant al vespre equipats amb llinternes i escopetes de balins a cacera. Es quedaven quiets dalt d'un pi i al cap d'una estona encenien els lots i disparaven a plaer. A les dues de la tarda del dia 8 de juliol de 1964 es va calar foc als boscos propers a l'abocador. Tot el poble va acudir-hi per apagar-lo. A entrada de fosc ja estava controlat, però s'havien cremat totes les pinedes fins a tocar les primeres cases de Begur i fins a dalt de la muntanya, darrera el cementiri.

Un cop inaugurat l'hotel Cap sa Sal, el servei fou insuficient i per això va contractar-se l'empresa Plaja —Caner de Palafrugell— (Sr. Gual).

He consultat les actes municipals fins l'any 1965. L'abocador continua causant molèsties, fins que es fa càrrec del servei l'empresa Mercader de Palau-sator, que es compromet a emportar-se'n les escombraries fora de Begur, i amb aquesta solució hem anat tirant fins ara.

Abans dels anys cinquanta, com molts ja sabeu, i hem pogut comprovar, no hi havia servei de recollida d'escombraries. A Begur érem pocs i pràcticament no es feien deixalles, els que són més grans em donaran la raó. La manera de viure era molt diferent i molt senzilla. Quan no hi havia el butà, gairebé totes les cases cuinaven i s'escalfaven fent foc a la llar

on s'eliminaven molts residus. També, qui més qui menys tenia un galliner amb unes quantes gallines que, a més de proveir d'ous, s'encarregaven, previ condiment, de cruspír-se una gran part de la matèria orgànica. Es treballaven els horts on anaven a parar les cendres i altres residus que servien d'adob. Pràcticament només quedava per llençar algun orinal o palangana foradats que amb alguna andròmina més anaven a parar als abocadors del barri. Els del carrer de Vera anàvem a Es Garrigà, els de Sant Antoni a sota can Manyé, els de la plaça sota l'Hera, els del carrer de la Creu al Campo, els de la carretera a la Placeta o a altres llocs habituals.

Com que aquest sentit em sembla molt ensopit, permeteu-me que tot fent-hi una pausa us expliqui un fet, que a mi em va fer gràcia encara que no tingui res a veure amb el tema que he encetat. En una de les actes que he llegit diu el següent: "tenemos quejas de que el Sr. Ralló, que se dedica al transporte, lleva el tubo de escape del camión dirigido hacia el suelo y esto provoca que levante mucho polvo [els carrers no estaven asfaltats] y hace imposible poder circular a menos de treinta metros detrás de él". Això també ens dona la mesura que els maldecaps del consistori no eren greus.

Ja acabo. Amb l'increment, positiu, del turisme, tot això es va anar acabant. Al mateix temps varen sortir els plàstics per acabar-ho d'adobar. Però encara en faltava una altra de més grossa. Una marca d'electrodomèstics surt amb l'eslògan: "Moraleja, compre una X y tire la vieja". Ja hi som! Apliquem això al català i anem dient: "Moralitat (a un matalàs vell) compreu-ne un de nou i llenceu l'usat". O als bolquers d'un infant, o als "extraplans" de les senyores, als encenedors, als cotxes, als pantalons, a les fulles d'afaitar, a les màquines de fotografiar... a tot hi podeu aplicar la moralitat "compreu-ne un de nou i llenceu l'usat", i així hem arribat on hem arribat, i aquest conte s'ha acabat.

Bones festes nadalenques i millor any 1993.

J. C. RIERA

Existeix una "terra de ningú"?

Si algú aconsegueix el número 3 de la nova *Revista de Palafrugell* podrà llegir un article que porta per títol "El perfil de la costa" i que intenta establir els límits precisos entre el terme municipal de Begur i el terme de Palafrugell, especialment a nivell marítim. L'articulista, el senyor Josep Castelló, presenta en l'escrit una fotografia on traça una ratlla vertical divisòria que parteix el penya-segat de la cova d'en Gispert.

De fet, no és la primera vegada que Begur té problemes amb els seus límits. Només cal que ens entremquem a follejar anteriors números d'aquesta revista i trobarem el mateix problema amb el límit de Pals. Segurament els primers intents de marcar fronteres interurbanes es van fer a ull o amb fites naturals, de les quals ni el *boom* de la construcció ni el mite de la modernitat degradatòria no se'n van assabentar. El que sí que vull que quedi clar és que per les raons que siguin, el nostre poble sempre ha intentat establir un fet diferencial amb els pobles de la rodalia. I, de fet, no sóc el més indicat per parlar d'aquest tema. De ben segur que hi ha gent més gran que jo, i que ha "patit" en la seva pell alguna discussió sobre el tema. Si de tant en tant algú es dediqués a escoltar el testimoniatge d'aquesta gent, segur que escoltaria frases del tipus "*els de Pals són bèsties i animals*", "*anàvem a Regencós per la festa, sovint a barallar-nos amb ells*", "*tots plegats són quatre pagesots*", "*els de Palafrugell només saben fer tonteries*", i em quedo curt. Moltes vegades, aquestes expressions es diuen en un to irònic, o de tertúlia de cafè, però queda clar que no es poden deslluir. Hi ha un intent de marcar fronteres. Tampoc no cal oblidar que això no només té lloc a Begur. És un fet natural que s'observa a tots els pobles, i més quan hi ha interessos econòmics (la pela) pel mig. I de la mateixa manera que això passa amb els pobles, les fronteres s'aixequen a nivell de comarca, de província, de nació, de país, de continent... Fins i tot a nivell individual es traça una línia divisòria, o a nivell de carrer. Qui no ha tingut mai problemes amb el veí del costat per voler eixamplar el jardinet o la façana? Però no me'n vull

anar del tema. Estàvem amb el conflicte interètnic entre la raça *begurenca* (mal anomenada per la raça *peixfregida* i la *palsina* com "Àfrica petita"). Suposo que hi ha moltes raons per explicar aquestes ratlles limítrofes. Vegem-ne dues:

LA VIA BURROCRÀTICA, o de l'Administració local

La paraula *burrocràcia* és del vocabulari de Josep Pla. Per tant, no hi ha un error d'impremta, i aquesta parauleta defineix molt més bé que cap altra la tasca dels buròcrates, és a dir, *fer el burro*, parlant clar. Reflexionem... Per què li pot anar bé a qualsevol Ajuntament precisar límits? La raó, com bé deuen saber, és clara. Pensem en el llinar amb Pals, concretament la zona de la platja. És una àrea eminentment turística, i com que fins fa relativament poc "turisme=pela" (ara sembla que l'equació no és tan exacta), calia eixamplar el límit. Els impostos anirien a la Casa de la *Visa*, s'aconseguia més platja per a Begur i més zona per edificar... També comporta un risc. Si hi ha més terreny, hi ha més responsabilitat per mantenir-lo. La responsabilitat hi és, una altra cosa és que es porti a terme—sense comentaris. Una altra prova per demostrar que la pela desuneix és el cas dels municipis de Vila-seca i Salou, on es preveia la construcció d'un parc d'atraccions espaterrant, i que va comportar que uns i altres es tiressin els plats pel cap, amb la *Cheneralité* com a àrbitre.

LA VIA POPULAR, o del nacionalisme vilatà

És, com sempre, la pressió més forta. Es crea una mena de rebuig cap els altres pobles, ja sigui caricaturitzant quatre desgavellats de la vila del costat, el seu alcalde, o un sector de la població. Es llegeixen a les revistes locals aquells comentaris de "*jo, com a bon begurenc*", o en els altres casos "*com a bon palafrugellenc que sóc...*" I fins a un cert límit és comprensible. No deia algú que "cada terra fa sa guerra"? Cada vila té la seva manera de fer, la seva manera de veure les coses, la seva manera de fotre

la gent... És el que sovint s'anomena "el tarannà d'un poble".

Un cop vistes aquestes dues aproximacions científiques sobre l'explicació irracional dels *perquès*, anem a aixecar polseguera. Algú sabia que a Palafrugell es parlava de fer una carretera de circumval·lació que preveia trepitjar sòl begurenc? (Ai senyor!) Algú coneix realment on comença la platja de Pals i on acaba Sa Punta? Però, com pot ser que hi hagi gent que vulgui una comunitat europea sense fronteres si hi ha xalets que reivindiquen el menjador a Begur i el lavabo a Pals? Com pot ser que es recolzi Maastrich si a casa mateix hi ha desacord? Si l'home té la tendència innata de marcar-se límits, per què es vol actuar contra natura? Com veuen, és difícil afrontar una situació en la qual hi ha nacionalismes pel mig, siguin quins siguin (amb això faig un elogi a l'article "Zoom" de Villatoro a l'*Avui*)... Tot i això, la meua intenció no era parlar de Maastrich, poca cosa podria fer-hi un pobre begurenc com jo. Els "de dalt" ja s'ho fan tot sols.

Ah! Dues notes abans que se m'acabi la corda. La primera és que l'altre dia rellegia un manual de Gramàtica catalana i em vaig fixar en l'apartat dels sufixos i els gentilicis. Seguint la normativa podem parlar de "begurENCs", però també podem parlar de "begurINS", entre d'altres. Quin els agrada més?

La segona nota —i ja acabo— és que he començat l'article parlant de la *Revista de Palafrugell*, on s'afirma que "Sa cova d'en Gispert" pertany definitivament a Begur. Per sort, la ratlla de la foto és només això, un absurd guixot sobre un paper.

Bones festes!

PERE CARRERAS

PREC DE NADAL

Mira com vinc per la nit
del meu poble, del món, sense cants
ni ja somnis, ben buides les mans:
et porto sols el meu gran crit.
Infant que dorms, no l'has sentit?
Desperta amb mi, guia'm la por
de caminant, aquest dolor
d'uns ulls de cec dintre la nit.

SALVADOR ESPRIU

Bones festes de Nadal i feliç any 1993.

Ajuntament de Begur

Festa de Nadal i Reis

1992-1993

Dimarts, 8 de desembre, dia de la Immaculada Concepció

11 matí, a l'església parroquial de Sant Pere.

Missa i concert ofert per la Capella Polifònica de Girona.

Dissabte, 2 de gener

De 4 a 6 de la tarda, al Centre Cultural Escoles Velles, veredicte i lliurament dels premis del I Concurs de Pessebres, seguidament xocolata per a tots i rebuda dels Patges Reials.

De 6 a 8 del vespre, al Centre Cultural Escoles Velles, dos patges reials us recolliran les cartes per a Ses Magestats els Reis Mags d'Orient.

Del 21 de desembre al 5 de gener, tots els nens de menys de 10 anys podran passar per l'Ajuntament a recollir el tiquet per poder rebre el present.

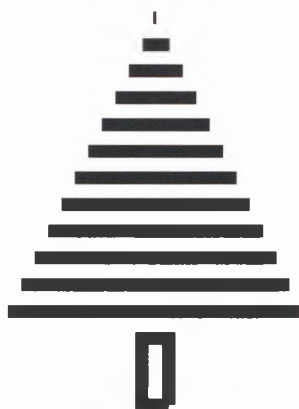
Dimarts, 5 de gener

A 2/4 de 7 del vespre, arribada dels Reis Mags d'Orient per l'avinguda Onze de Setembre. Seguidament pregó de Ses Magestats als infants de Begur i salutació dels Reis a la sala del cinema Casino.

Exposicions nadalenques

Del 21 de desembre fins a l'11 de gener, al rebedor del Centre Cultural Escoles Velles, exposició d'un pessebre gegant, regalat al Centre per la Sra. Marissa Navarro, professora de manualitats.

A l'església parroquial de Sant Pere i al rebedor de l'Ajuntament de Begur, exposició de dos pessebres cedits amablement per l'Associació de Gent Gran per a tot el poble de Begur, en col·laboració amb la Sra. Mercè Jordi per al pessebre parroquial.

Concurs de pessebres

1992-1993

Concurs obert a tots aquells infants de Begur que tinguin de 6 a 13 anys.

Les inscripcions restaran obertes fins el 19 de desembre a l'Oficina de Turisme.

Del dia 21 al 23 de desembre, a la sala d'exposicions del Centre Cultural Escoles Velles, període de muntatge i creació dels pessebres de 5 a 9 de la tarda.

Del 28 de desembre a l'11 de gener, exposició al públic de pessebres.

Dissabte dia 2 de gener, de 4 a 6 de la tarda, veredicte i lliurament dels trofeus als participants, i seguidament xocolatada per a tots!

1r premi al pessebre més original.

1r premi al pessebre més tradicional.

1r premi al pessebre més perfeccionista.

Tots els participants rebran una placa commemorativa.